Bláznivý

zloděj nohou

Almanach 20. ročníku literární soutěže
„Příbram Hanuše Jelínka 2016"

knihovna
Jana Drdy Příbram

Bláznivý zloděj nohou

Almanach 20. ročníku literární soutěže
„Příbram Hanuše Jelínka 2016"

© Knihovna Jana Drdy, 2016
ISBN 978-80-86937-51-9

Výsledky 20. ročníku literární soutěže „Příbram Hanuše Jelínka 2016“

Poezie 12 - 15 let:
1. Eliška Lenochová, Kolešovice
2. Milena Blažková, Rakovník
3. Jana Čermáková, Jesenice

Poezie 16 - 19 let:
1. Eliška Kohlíčková, Příbram
2. Julie Gurjevová, Lazsko
3. Hana Hromadová, Jablonec nad Nisou a Petr Gerneš, Zbýšov

Poezie 20 - 23 let:
1. Karin Kušová, Olomouc
2. Adéla Rozbořilová, Letovice
3. Monika Fischerová, Brno a Jaroslav Tomek, Rumburk

Próza 12 - 15 let:
1. Johana Paulová, Příbram
2. Vojtěch Rikan, Brno
3. Jan Rolínek, České Budějovice a Adam Karas, Příbram

Próza 16 - 19 let:
1. Barbora Jurková, Benešov
2. Tereza Dobšovičová, Brno
3. Aneta Hřebejková, Setěkovy a Valentýna Koutníková, Rakovník

Próza 20 - 23 let:
1. Lukáš Záleský, Ústí nad Labem
2. Markéta Šmejkalová, Příbram
3. Klára „Calimee“ Kymlová, Počepice

Tato kniha byla vydána díky finanční podpoře
firmy 1. SčV, a. s.

Poezie 12 - 15 let

Západ slunce

Nebe se pobryndalo
sytou šťávou
pomeranče
a tak se chodí
každý večer
převlékat
do hvězdného župánku.

Zima

Chladno a smutno je mi.
Vločky se snášejí k zemi
Není to jen klišé,
že padají tiše!

Mrazík rukou od ledu,
nechce vpustit oblevu.
Přes okolní krajinu
natahuje peřinu.

Za hluboké noci

S hlavou v dlaních
vybíhá pod křídla noci.
Na znamení poddajnosti
roztahuje ruce.
Ticho je větší,
než lze unést
a temnota prostupuje vším.
Zvedá se vítr.
Odnáší, na co přijde.
Nejspíš i to,
co dělá člověka člověkem.
Pak už se hranice překročí snadno.
Poslední nádech
než se spadne na dno...

Noc

Světlo tmou pohlceno bylo,
nemálo se toho skrylo!
Kouty do temna sjednoceny,
černočernou tmou jsou ochočeny.

Světlo luny obloze vévodí,
kolem ní spolu hvězdy závodí.

Po západu slunce

Lehký podvečerní vánek
odkudsi přivěje
klinkání zvonků.
Až se bojím
že vyzvoní nestřežená tajemství
a promlčené vzpomínky.
Snadno si každý doplní
chybějící články
a konečně porozumí.
Alespoň na chvíli
než se s šedinami
začne zapomínat.

Poezie 16 - 19 let

Poškrábaný (starý) gramofonový desky

Kousek od mýho bytu je zastávka určená lidem
co někoho ztratili
strašně rád chodíš kolem a přemýšlíš o životě

jaro bude hřát do očí a holky budou zase nosit minisukně
slunce bude přiznávat doteky na hladovejch výkladních skříních
bude jaro a pohyby záclon

občas sbíráš slzy nahromaděné v okapu
na soukromým náměstí nešťastných
odkopnutých
nechtěných
sirotků, básníků, vdov a prostitutek s červenou rtěnkou

nebe je plný holubů v roli poslů špatnejch zpráv
a na lince důvěry to nikdo nezvedá.

Vzpomínky na zítra

Leden mi ležel na plicích už dost dlouho
zavřeli útulek pro toulavý psy a samotáře
co píšou patetický texty a počítají hvězdy se střepy alkoholu v očích
tam někde přibližně uprostřed
dvacátýho druhýho nádechu
s příměsí zimy, ulice a věčně hledanýho
stabilního kousku bezpečí

říkals „neboj, já od tebe neodejdu…“
dveře jsou otevřený vězení a za práh nedohlídneš
tep nočního města máš jako ukolébavku
típni mě do popelníku a obal v popelu
udělej to dokud nesvítá a nikdo tě nevidí

…

protože potom tě vyženou
objevíš novej okraj světa začínající na rohu náměstí
pochopíš pláč kurtizán a kouzla rozmazanýho líčení
kočky mají vystouplý žebra
a v antikvariátu starejch lásek kam jsi tak rád chodil
vyprodali veškerý zboží co nás všechny
tak trošku
soucitně bolelo.

Mý oblíbený místo

Zšeřilo se
trávím takhle většinu večerů
sedím u okna a v žilách mi šumí krev a město

prý utíkala za lepším životem takovým tím zoufalým způsobem

pod okny je podzim a jaro přitom ještě nezačalo
vidím dálkový světla autobusů, stíny a siluety
připadají mi všechny cizí

trávím večery u okna
přiskřípnutá
je to mý oblíbený místo na lámání šera mezi prsty
když tepe ticho
a ty tu nejsi.

Přiměřeně černý vdovy

Odtrhávám ti z žeber psí víno
s žiletkama na jazyku jizvy na chvilku přestávají bolet
v koši na prádlo jsou starý nevypraný hříchy
slunce hřeje do oken a způsobuje popáleniny na skle
a svědomí těch tak trošku ztracenejch existencí
co tě hledají a věří v tebe
protože se bojí a zase neumí žít

odklepáváš mi popel do vlasů
dole na ulici někdo hystericky pláče
ruší to klid
tlukotu srdcí

prý se po večerech hledá smysl života
hraje hudba
a mezi tím vším přede na parapetu
mrtvá
živá?
Schrödingerova kočka.

Julie Gurjevová • 17

Mlha na stanici s trvalým zpožděním
Když už i sny chodí s úctou spát
a tváře nám skrápí podzim,
nenajdeš mě a pak nastane vše,
a hlavně pustá zima
za okny i v naších srdcích.

Chybíš mi a tvůj pohled
hnědých očí se mi ztratil
až příliš nevědomky v koutech,
kde chybělo vždy místo
pro lásku.

Když i sny chodily s úctou spát,
bylo až moc pozdě
a vlak ujel samolibě
k vedlejší stanici,
na které křičela samota
a zpustlá mlha.

Popel na tvářích zamlklé luny
Pod záminkou tichého šumění
frekvence prázdné řeky
jsme nechali usnout nebe
a zčernat okvětní lístky kopretin
v chabý popel,
který se sám rozplynul
v šepotu smutné luny.

Byla již zima, když slavíčci
sbalili své podzimní housličky
a postupně chodili jak nápověda
v divadlech šeptat lidem
jejich zapomenuté fráze a repliky,
v kterých měl se odrážet
skutečný cit.

Pod záminkou šepotavého
skučení vyschlé řeky
se opět roztančily kapky dešťů
na teď již bezcitných místech
padlých snů.

Slepá tma
Jsme čas a mezi
nekonečné řádky
vplouváme tiše,
jen tak zlehka
a bez starostí.

Jsme potrhané sítě
a jen v poryvu větru
jsme spolu
a máme společné rány
A jizvy

Končíme příběh
utržením cest
a s lehkým splínem
v dlaních
...
mezi trvalým světlem
a slepou tmou.

Ustřižený telefon
Vidíme prázdné cesty,
po kterých jdou snad
pouze chytří hlupáci

a samotný dojem
je jen ustřižený drát
od telefonu

Padá tma, když jak šílení
si snažíme nahrabat
pár zoufalých hodin
do kapes
do děravého saka

Ze starý zdi vyrýváme prsty
omítku společně
s těly mrtvých much
...
a okny trochu
od krve

(Ne)známý

Padá déšť
tak suše
že i myšlenky planou
hořkou vlnou viny.
Topí se v hlasu
slastné kocoviny
a touží mít jeho spásu.
On, posel minulosti
vybrán chtíčem
bez příčiny.
A vůbec ji nevidí.

Všiml si jí
a snažil se to skrýt;
dávno vybrečené slzy
prosakující
z úsměvu
a jiskra
těch očí,
co kdysi už zhasla
a místo ní se jen chabě smál.
Viděl ji na dně,
spatřil ji šťastnou
a toužil s ní být.
Jako by ji
dávno znal.

Ticho zhořklo
a nezbylo moc času,
jeho kroky vrátily ji zpět.
Svým úsměvem
v ní rozpoutal bouři
a zachránil svět.
Zamával
a vnímal její krásu,
mizel v dáli a jako by ho znala,
úsměv milence, co je dávno pryč, toužila poznat
zvuk jeho hlasu...

Pozdrav

Pohleď do očí mrazu
a vrať se pak zpátky.
Les zašeptá tvý jméno,
kapky tmy
zmrzlé v ticho,
prach hvězd kolem kotníků.
Odhalí se ti
má strana Měsíce
a minulost padne v kapradí.
Nech pásku rozplynout
a budeš osvícen.
Začni to a vlij se
do tmy
pusť světlo do svých dnů.
Jen to řekni.
Vymaň se ze svých pout.
Řekni...

Ženy a nic (Volný cyklus básní)

Ženám (asi jsem je viděl ve vlaku nebo kde)

I.
moje básně stejnak nikdo nečte
jen Ty, má divná Múzo
a pak se vždycky plácneš do hlavy
proč se raději neučím
abych si někdy mohl říkat
Pane

II.
kde asi rostou ty květiny
co ozdobí Tvou tvář
tu posmrtnou masku
nasazenou zaživa

III.
předbíhat to, co přejde
předjíždět to, co odjede
vidět to, co vidět je
snít o tom, co zdá se jenom ve snu

a knihy lží jsou plný lží
a pravda je někde uvnitř, řekl
řekl bych ti, abys mi pomohla
ale ty
    nejsi Ty

IV.
stromečky jsou chladná jeskyňka Tvá
deskriptivní geometrie jsou vrcholy
co v Tobě vidím
a stejně jsi má (ne)drahá
taková Svá
že už radši vemu píseň a oholím z ní muziku
aby zůstalo jen křišťálové ticho
nic, které Ti vlípnu do duše

Prej, že jsou Řekyně ještě hezčí než Bulharky…

Dejte mi Řekyni v celofánovém obalu
dejte mi Řekyni pod Olympem na stolku
dejte mi, co potřebuji, čeho mám pomálu
jedině tak prý budu spokojen

v dalekých světech s Nimralem s elfkami
v dalekých světech planet s prstenci
snad budou hvězdičky svítit nad hlavami
snad jen tam dohlédnem do všech konců

- Měnit jablka za hrušky
měnit hrušky za zlato
měnit jablka ve zlato
a zase zpět

měnit jablka ve zlato
balit na ně bohyni
přes nanotechnologii
co myslíš
vylámou si na tom zuby?

nebo v tom budu sám?

Dejte mi bohyni v obalu od Kinder vajec
prej z nich hračky sbíral Lemmy Killmister
dejte mi Řekyni nebo kohokoliv
hlavně ať už někdy jdu najisto

Pošli mi polibek, má drahá, přes moře
vím, že na mě kašleš, však za to já nemožem
ale co mi zbývá, ze sopky se valí síra
nemám na odsiřovač, kup mi aspoň sirky

ať to všechno bouchne
ať zatřepetá motýl pírky

Přiletí ve snu modrý ptáček
se zlatými pruhy na křídlech
ať to skončí, jak to chce
ty zlatý náramky si nech
já vrhnu z toho pláče
moje lásko
z Tvý hry
ó krutá lásko
lásko balkánská
jež mi v klíně praskáš
z Tvý hry
z mý hry
mě vynech
pokryje Tě pěna dní
a nocí bezesnejch černej mech

Pozn. - *část v kurzívě je citací básně* Uspávanka s bývalými anděly a modrým ptáčkem *Jana Skácela.*

Poezie 20 - 23 let

Tichá lovkyně

v mumlání obilných klasů
ztrácí se bláznů smích
krev má
zdroj jejich špásu
chladne jim na dlaních

v prachu se motám lidštinou
Hladu se odevzdám
duše mi páchne zvěřinou
jsem sám tak sám vždy sám

hladové žalostné mňoukání
proplétá noční splín
sám sousto mít je událost
nic nemám čím tě nasytím

přesto tu zůstaň
tichá lovkyně
společně najdem cestu
k poslední hostině

máš smutné oči
jediná nabídka
co můžu ti dát
je ze střechy skočit

a ty si pak můžeš
pochutnat

Bláznivý zloděj nohou

hladím líbám figurínu
z obchodu mě ženou
prosí
je tak pěkná k nohám tíhnu
pryč mě táhnou pryč ji
nosí

moje milá
napni síly
chyť se bojuj
už jen chvíli

táhnu mám tě!
běžím vleču
jsi tak těžká
neuteču!

bez šály
se lépe neseš
dám ti svoji
vždyť se třeseš!

trhám ruce
vrhám hlavu
jsou mi v patách
mizím v davu

ztrácím sílu
volím nohy
zbytkem dělám
radost psovi

hladím líbám
figurínu
nohy zbyly
k nohám tíhnu

Domácí lhář

V objetí rodičů už posté hraji dítě,
jen abych z Moudrých odloudila splín.
Rukama k sobě něžně volají mě...
Čekají, že se pomazlím!

Tak občas (ryze z upřímnosti)
vysvětlím, že jsem lhář.
Díky značné zkušenosti
popíšu děj s odborností:
za a) pláčou
za b) supí
za c) stejně vidí svatozář.

Můj věk, mé tělo, tlustá sbírka klení
- důkazy mám, ať svět se se mnou měří.
Však moji Staří se jen blahosklonně smějí.
Mé dospělosti prostě nikdy neuvěří.

Mládě

Jsem pokrytčí mládě.
Lepší než být tele,
co pod nohy si
neustále s*re.

Vyvrhel

Padaje vrávoral na chodníku,
na rukách hýčkal harmoniku.
Utopen v slzách nešťastníků
si nevesele hrál.

Otrhán, s poničenou duší
hrál pro sebe a každé uši.
Nad stružkou žumpy,
tak jak se sluší,
si nevesele hrál.

Ponořen v bahně po kolena
v pustině, kde hudba zněla,
tam do smrti, co křídla měla,
si nevesele hrál.

Vánoční kontemplace

S kapří kostí v krku
přemýšlím o životě
s kapří kostí v krku
pohanské tělo Páně prošpikovalo mne svým bytím
chřípí mi svírá víc než dosytosti
mám už toho stejně po krk
jen marně hlavou vrtá mi
jsem pozdní host,
jen proto žen jím kosti?

Odpoledne v lednu

Mrzne.
Tiše se snáší zimní mana.
Dostane se všude,
jako ruka Boží.
Svraštělé chomáčky vlny,
uvězněné za nezasklenými okýnky drátu,
krčí se ve stáji.
Pro přemrzlé jablko však
vystrčí hlavy.
Konečně je zima,
říká pán u cesty
a červený nos se mu zaleskne radostí.
Kdeže.
Vždyť zima je přece pořád.
V našich srdcích.

Bydlím totiž u hřbitova

Kdos
Básník nebo sebevrah
Ticho šedne
Nebe se zvedá
Bydlím totiž u hřbitova

Cukám sebou tak
Že všichni kolem si toho stejně už všimli
Přesto to tajím
Chci konečně vědět diagnózu:
Vnímám duchy a vyšší energetický bytosti
Mám totiž vybrat pět svých nejlepších spisů

Kdo je ten nejlepší?
Já, já
Volá ten od vedlejšího hrobu
Věčný úděl básníků?
Co to je za kecy

A kdo mně dá prachy na nájem?
Když nevstanu ráno do práce
Protože v noci...
Sem nemohla spát
A prej prostě musím v sobě nést
Všechen smutek světa
A všichni ho tam máme

Kdo vydraží rozpolcený duše básníků?
A za kolik...
A kdo vydraží jejich básně?
Kdo si s nima podpálí krb?

Hle, kalich a kříž
Kolik krve bylo prolito pod jejich vlajkou
Slyším ty umučený těla čarodějek
Upálený duše bojovníků za svobodu
Znásilněný ženy
Osamnělý siroty

Křičet
Křičet
Křičet

A dělám jakože nic

Kol a kol
Kolik knih je v knihovnách
A já nemám co číst
Kolik jídla je v regálech
A já nemám co žrát
Kolik lidí je v prázdných ulicích
A kolik je jich ve mně?
Bydlím totiž u hřbitova

Pojmenuj si tuhle báseň, jak jen budeš chtít

Ve třiadvaceti se poprvé
Zbláznit
Jít mlhou na Špilberk
Blikající město dýchá
Světýlkama co na sobě nosíme
Přilepený cizí duše
Jít uctít
Městský Bohy a Bohyně
Kteří šlapou potichu
Cestu tvoji
Jít poprvé nahoru
Nedržet se za ruce

Až zemřu
Přestaňte brečet
Běžte dělat
Co jsem měla opravdu ráda
Do poga na koncert
Do hospody na pivo
Dejte si čaj na poklidném místě
A uctěte mě vodní dýmkou míru
Vzpomeňte na všechno
Co jsem vám předala
A komu jsem nedala
Já tam budu pořád s váma
Vydejte za mě sbírku básní
Řekněte všem na rovinu
Kdo jsem byla já

Láska až za hrob znamená že
Za pět minut máš prý nařízený od soudu
Držet se ode mě na šestnáct metrů dál
Nadávat si poločesky na dálku
Předvádět se před lidma na zastávce
Líbat se na šestnáct metrů
Milovat tě na tu dálku
Musí být zábava
A to bych si přála

Nakonec vyšla cesta dlouhá
Proložená halal kebabem
I těm největším radikálům
To bylo v té romantické chvíli u prdele
V té chvíli mezi zemí a chůzí
Kdy se musí každej držet sám a sám
Zpěvy opojné na hradě mýho města
Krájíme mlhu
Letíme na barevným koberci vstříc
Není vidět jediný světlo
A to jsem si chtěla
Do sebe otisknout
Než vás opustím

Kdo jsme my?
Sedíme v počítačové učebně
V pracovní den kolem půl čtvrtý ráno

Něco se ve mně zlomilo
A motýlci vylítli
Z nezhojených ran
Když si mě obejmul
A dal letmé pusy na tváře
I když jsem radši uhla
A nastoupila
Do posledního nočního autobusu
A tebe tam nechala stát

Myslela jsem na to jaký to bude
Až se od tebe budu držet na 1 157 km dál
A jak se budem na tu dálku milovat
To musí být zábava

Nadměrný uživatel drog

Hledá tu svou
ránu prvou
nad kterou
denně bdí
Ještě jednou
ji ocení

Posedlá hlava
zvrácená
životem ztracená
co bolest dává

První dobrou
znovu nenajde
Za první dobrou
už dlouho jde

První dobrou
kuličku duhovou
v mechu a lesním kapradí
ztracenou

Jdu pozdě

Jdu pozdě
mám děravé boty
možná i věk
Batoh a
kapky potu na čele
Tu tíhu
odhodil jsem nesměle
Běh a tlak
Doufat že
neujel mi vlak

Jdu pozdě
odjel i s Tebou

Do víček se dívám

Oblaka plujou
vítr fouká
je chladno

Oblaka plujou
fouká vítr
co sráží na dno

Dole sedí
do víček hledí
usmívá se

To jí zbylo
zbývat bude
Vítr fouká všude

Do víček se dívá
věří a ví
čeká

Oblaka plujou
vítr fouká

Próza 12 - 15 let

Jen chvilku před usnutím

Slabý větřík si pohrává s levou záclonou. Jednu půlku okna mám dokořán a za druhou se ukrývám. Koukám na město. Stověžatá matička září. Sem tam projede tramvaj. Pouliční lampy, velké zářivé koule. Pozoruji je tak dlouho, dokud se úplně nerozostří. V okenní tabulce uvidím svůj obličej se stejným zlatým nádechem. Nemůžu usnout. Všechno mě to tíží. Koukám do vlastních očí. V hloubi jejich temnoty uvidím cosi. Staré časy. Vzpomínky.

Byl si tu o spoustu let dříve. Držel si mojí mámu, než jsem se vyklubala. Jakmile jsem rozlepila maličká očka, miloval si mě. Věděl si, jaká budu. Úplně přesně. Hráli jsme si spolu. Pamatuji si na lepkavý bublifuk, který mi stékal po malinké ručce, když jsme si hráli u vás na zahradě. Vodil si mě na hřiště. Nosil na ramenou. Jezdili jsme spolu do chalupy uprostřed lesů. Bydleli jsme tam všichni tři. Chodili jsme spolu na houby. Hledali jsme všude. Víš, jak si je vyhlížel dalekohledem. A vždycky tam byly. Sbírali jsme peříčka zapomenutá v trávě. A potom vždycky byla noc. Vysazoval si mě na plot a čekali jsme. Mufloni vždy nakráčeli na samý vrchol kopce. Pozorovali jsme je jako černé siluety pasoucí se proti zapadajícímu slunku. To pak taky zalezlo. A vylítali netopýři. Nejprve jeden a pak všichni. Lovili jsme světlušky. Pobíhala jsem sem tam za světélkujícími broučky a ty si mě pozoroval. Vždycky si rozdělával oheň. A seděl na pařízku s opěradlem. Mluvil si s ovcemi.

Z temnoty vidím valící se řeku. Proud se jen na okamžik zastaví, než se jako maličký vodopád zhoupne přes řasy. Po tváři mi stéká slza.

Učil si mě malovat. Kreslili jsme spolu. Slíbil si mi, že mě naučíš kreslit stromy. Motal si mi hlavu. Svíčková vůbec nebyla ze svíček. Byla s tebou legrace. A měl si dva pupíky!

Byla jedna, ale nejdou zastavit. Valí se všechny. Jako ti netopýři. V odrazu vidím třpytivé mapy na tvářích.

Uměl si všechno. Chodili jsme spolu Prahou. Znal si každou uličku. Kolikrát jsem se tě snažila nachytat. Vždycky si všechno věděl. Vzpomínám, jaké teplo bylo. Měli jsme všichni pruhované tričko a pozorovali jsme Hradčany, jak se odráží v temné Vltavě. To byl ten čas, kdy se Praha zahalila černou a všechny barvy se slily do zářivého zlata. V autobuse si sedal na druhé místo od prostředních dveří, aby si měl tlačítko přímo nad sebou. A doma si vždycky svačil i po večeři!

Sedím v okně. Čelo opřené o chladivé sklo. Přeji si, abych se mohla schoulit do klubíčka a vrátit se mámě do břicha. A všechno prožít zas. Znova, od začátku.

Nemělo to takhle skončit! Ty si měl jet se mnou a být u toho, jak všechny porazíme, měl si tleskat na našem představení, měli jsme jet všichni tři na výlet, měl si se mnou trávit mé patnácté narozeniny, prožít další prázdniny na Jindřichovce, postavit kapličku, zatančit si se mnou v tanečních, já měla přijet jako vždycky na Vánoce. Měl si být na mém plese, radovat se z mojí maturity, prožít se mnou mojí svatbu a až by malé děťátko otevřelo očka, měl si ho milovat stejně jako mne. A hrát si s ním.

Teď mi řekni, proč to všechno muselo skončit tak brzy?!

Měl by si vědět, že si můj hrdina. Přepral bys draka. On ale nakonec přepral Tebe.

Choulím se na okně. Nejsem v bříšku. Jsem na parapetu a můj dech zamlžuje město venku. Z posledních sil nakreslím do skvrny srdíčko. A pak už tam jen ležím a pozoruji skrz srdce zářivé Hradčany. Cvaknutí budíku už nevnímám. Je půlnoc. Je 09. 03. 2016, ale já lovím světlušky v Kdysidávnu.

52 dní poté.

Běžel. To se stalo přesně předtím, než se jeho svět začal hroutit jako domeček z karet. Když byl skoro u dveří do autobusu, zavřely se mu před nosem. Snažil se klikat na upozorňovací tlačítko pro řidiče, ale ten nereagoval. Chlapec rozhodil rukama a pak bylo ticho. Jeho ušní bubínky na pár sekund praskly. Otočil se, ale nikdo za ním nebyl. Cítil, že se nohou něčeho dotkl. Zvedl svou botu a na podrážce byla skvrna, která zářila duhovými barvami. Pod ním byla tečka stejné barvy. Divil se. Celé to zářilo a nějak to upoutávalo jeho pozornost.

Od té doby, co odešel z autobusové zastávky mu ta skvrna nedala spát. Za týden se tam rozhodl jít znova. Byl podvečer a tma se dostávala na svůj trůn. Když se to stalo a běžel, bylo přesně šest hodin večer. Sedl si na lavičku a neustále zapínal telefon. Šestou hodinu propásl, takže musel zkusit sedmou. Rozběhl se a zastavil se u obrubníku. Nic se neobjevilo.

Viděl pouze pár lidí, kteří už jeli domů a pohybovali se v jeho blízkosti. Nechápal to, ale proč by se to mělo stát na stejném místě? Co když se mu to jenom zdálo? Chtěl se zase vydat domů, ale zastavil se a lekl se. Uslyšel dívčí pláč, který šel od mostu, jenž byl několik metrů od něho. Hledal jeho zdroj, ale pláč pak odešel. Zašel za roh a uviděl tu duhovou barvu znova. Hrst vlasů mu ležela pod nohama. Zvedl je, ale rozpustily se mu v ruce. Bylo to jako tekoucí krev. Upustil slzu. Ale sám to nechápal. Myšlenky mu přetrhlo oslnivé světlo, které se promítlo na zeď domu. Světlo ukazovalo na nápis, jenž byl opět napsán duhovou barvou.

„Zase pršelo.“

Dnes přece bylo celý den jasno. Obloha nevypadala na to, že by se měla kamarádit s bouří a deštěm.

„Co se děje? Kdo jsi?“ řval chlapec a chytal se za hlavu.

Nikdo neodpověděl. Chlapec se otáčel kolem dokola, ale nebyl tam nikdo, kdo by ho objal a řekl mu, že to je sen. Nebyl tam ani nikdo, kdo by ho vystrašil a třeba i zabil. Pouze viděl jak duhová barva stéká do kanálu. Mělo ho to mrzet? Kde se to tady vzalo? Doufal, že ho brzy probudí jeho sestřička a řekne, aby už nechrápal. Zavřel oči a přál si to. Nestalo se to. Stál na tom stejném místě podivnosti.

„Martine! Bože můj, kde jsi byl?“ ječela jeho matka, když dorazil domů a měl skleslý výraz v obličeji. Mrzelo ho to, co viděl, ačkoliv netušil zdali to je realita. Bláznil? Měl by se nechat vyšetřit? Nechtěl na to myslet, protože kdyby musel, vystrašil by rodiče. Nechtěl vystrašit ani svoji malou sestřičku. Trápilo by ho, kdyby si myslela, že její bratr je nenapravitelný blázen. Svlékl se, zhasl a zalezl do postele. Cítil, že se o ni musí starat, i když ji vůbec nezná a možná ani nepozná.

Schovala jsem se. Snad mě nenaleznou. Chtějí mi odebrat mou barvu, protože malé dítě je pro ně ten nejjednodušší cíl. Bude jednoduché mě smazat celou. U Starších mizí pouze barva a pak mizí v zatracení. Mě vysají celou. Nevím, co z toho je bolestivější, ale nechci, aby se něco stalo. Kde jsou mí rodiče? Nechali mě na holičkách. Někdo mě musí zachránit, abych mohla stále svítit na noční obloze. Uslyšela jsem ten zvuk, který značil, že monstrum spořádalo další vrstvu barvy. Bylo to odporné. Když jsem cítila chlad monstra na mém hřbetě, dala jsem se opět do běhu. Běžela jsem tak dlouho...

Dal svá sluchátka na uši. Všichni na něho koukali jako na nezvaného hosta. Přišel na narozeninovou oslavu a navíc bez dárku. Nesnášeli ten hluk, který on miloval. Odhazoval ho od reality a mohl přestat myslet na tu bytost. Dnes ji neuvidí. Tím si byl jistý.

Klečela jsem v lese. Mezi stromy, které mě ukrývaly. Byly též smutné, a proto chápaly mou situaci. Stále mě ta mosntra hledala, ale to nebyl hlavní střep, který byl v mé patě. Mou sestřičku snědla temnota. Celé město pohltila temnota. Nikdo s tím nemůže nic dělat, protože všichni ztratili naději. Naděje končí, až se ostré zuby zablesknou nad vaší hlavou. Copak jsem jediný stoupenec, který to může zachránit? Bála jsem se. Těch zrůd bych se bát nemusela, kdyby jedna zrůda nebyla v mých řadách. A jsi to ty, Stvořitelko.

Zase tam seděl a hladil květiny.

„Zahradník mi řekl, že se některé rostliny hýbou.
Ale nemohl jsem tomu uvěřit.“ zopakoval si Martin pro sebe.

Něco se ho dotklo. Škubl sebou a postavil se. Bledě fialová květina se

pohybovala ze strany na stranu. Snažila se upoutat jeho pozornost. Chlapec k ní poklekl a dotkl se jí. Otírala se o jeho ruku jako kočka. Ale květina nevrněla, pouze plakala.

„Jsi to ty?“ zeptal se chlapec, i když si myslel, že to je naprosto zbytečné.

Květina chtěla udělat gesto, ale zčernala. Začala se rozpadat.

„Ne! Prosím, zůstaň tady!“ ječel Martin.

Kytka se rozpadla a její kusy se rozpustily. Martin padl k zemi a rozplakal se. Byla tedy mrtvá? Už ji nikdy neuvidí, takže ji ani nepomůže? Byl to sen?

„Bratříčku? Co se děje?“ zeptal se něžný dívčí hlas. Klárka. Mladší sestřička Martina se opřela o jeho záda. Bylo jí líto, když ho viděla smutného. Vždy ji rozesmál, když ona plakala. Martin si otřel slzy a zvedl se. Objal Klárku a vedl ji zpátky do pokoje.

„Klári,“ klekl si k ní a pokračoval: „dějí se věci, které by jsi jednoduše nepochopila. Budu tu stále, ale tohle si musím vyřešit sám. Chápeš?“

„Ale... já se bojím, bjáško,“ otřela si Klárka slzu.

„Nemusíš.“

Asi byste chtěli slyšet celý příběh. Myslela jsem, že jsem obyčejné dítě. Dítě. Tak se říkalo těm, se kterými jsem si hrála. Byla jsem zvláštní, ale líbila jsem se jim. Ale moji Stvořitelé byli jiní. Děti jim říkaly Rodiče, ale já toto slovo nechápala. Když jsem byla u jednoho Dítěte na návštěvě, tak hodně věcí se dělalo jinak, než u nás. Chtěla jsem se ozvat, zadívat se na všechny nechápavým pohledem, ale nemohla jsem. Nikdo by si se mnou nehrál. Jednou v noci mě Stvořitelé vzbudili a jelo se pryč. Byli jsme v ohrožení a já celé noci plakala, že už neuvidím Děti. Moji opatrovatelé potom zmizeli. Schovávali jsme se se sestřičkou v malé temné místnosti a držela jsem ji. Měla strach a já musela být ta silná. Taky jsem měla strach, ale nemohla jsem se složit k zemi a vyhodit všechnu naději. Naděje. To slovo mi běželo hlavou celou dobu. Čekaly jsme hodiny, dny, ale Stvořitelé nikde. Po dlouhé době jsme usoudili, že se nevrátí. Postavila jsem se do velké místnosti, kde naši Stvořitelé byli a vrátila čas. Oni tam seděli a povídali si.

„Musíme jít,“ řekla Stvořitelka.

„Nemůžeme je tady nechat! Copak ses zbláznila?“ bránil nás Stvořitel.

„Ale my se nemůžeme zdržovat tím, že za námi budou neustále lézt.“

„Ale...“

„Klid. Pro monstrum jsou příliš malé. Ietter a Atry vysají celé. Nebudou moc trpět.“

„Nechápu, že jsi to mohla udělat...“

Tady jejich rozhovor skončil. Neměla jsem sílu toho vidět víc, protože moje schopnosti jsou omezené. Atry slabě zapištěla, když uslyšela zvuk pádu něčeho těžkého. Schovaly jsme se zpátky do místnosti a čekaly. Viděla jsem je. Dlouhá ohebná trubice, která pojídala Mýty. Mýty jsme všichni, kteří zde žijeme. Dřív byla monstra povídkou pro strašení malých Mláďat, ale už to je realita. Zacpala jsem Atry pusu a koukala malou škvírou na ně. Za chvíli jsem civěla rovnou do trubice, která celá zářila duhovými barvami. Přesně tak zářily naše vlasy. Našeho celého druhu. Uviděla jsem rudé světlo, které značilo výskyt nepřítele. Chytla jsem sestru, co nejvíc za ruku a držela. Urvala se dřevěná deska a obě nás viděly. Sestřička mi vyklouzla z ruky a její noha se už příčila v trubici. Celé jsem to viděla. Její duhové vlasy zmizely též, pak to jenom žbluňklo a ona byla pryč. Přelívala oči slzami, ale už nebude. Rozpustí se a navždy zmizí.

Teď sedím na skále a sleduji, co se děje dole. Zůstala jsem sama? Vrátila jsem čas a snažila si vybavit vzpomínky, když jsem si hrála s Dětmi. Byl tam jeden Kluk. Měli to rozdělené. Měli tam Holky a Kluky. Fascinovalo mě to. Jmenoval se Martin a byl se mnou pořád. Neustále mě hlídal a něco jsme hráli. Nikdy nezapomenu na to, když jsme seděli na louce a on svou ruku zabořil do mých vlasů. Celé je projel a pak mě pohladil po tváři. Vypnula jsem vzpomínky a rozplakala se. Nikdy to nebude jako dřív. Nikdy.

Vrátil se do pokoje celý ho procházel. Když byl u skříně, která stála skoro na konci, zastavil se. Uviděl zarámovanou fotku. Tu dětskou tvář někde viděl, ale kde? Vzpomněl si na chvíli, kdy běžel za malou dívkou, které zářily vlasy jako duha. Byl stále s ní, ale v tu dobu mu bylo teprve šest let. Vzal do ruky fotku a klekl na kolena.

„To za tebou jsem se celou dobu plahočil?“ zeptal se a pohladil tvář na fotce.

Byla to ona. Itter. Martin začal vzpomínat na všechny ty chvíle, dokonce vzal poznámkový blok a začal vpisovat báseň, kterou jí složil.

Začíná pršet,
jdi už spát,
zacpi si uši.

Neposlouchej tu nebeskou kuši
zachumlej se do peřin,
namoč polštář do duhy
zahoď své neduhy.

Vzbuď se až déšť přejde,
ukliď mokrou spoušť,
rozsviť znova nebe,
zviditelni sama sebe.

Stále ji znal a stále si opakoval jednotlivé sloky, které by jí rád znova řekl. Chlapec propadal depresi z myšlenky, že ji nalézt nelze. Byla to vlastně holka stejně obyčejná, jako byl on? Byla obyčejná nebo jiná? Odlišovala se od odstaních svým smíchem, pomocí ostatním, svou výjimečností. Každý by chtěl mít tuto krásu doma. Vzpomínal, jak všechny děti z ní byly nadšené.

Ptaly se jí, kde vzala tohle oblečení a jak si udělala ty vlasy. Byla roztomilá, když nevěděla, jak má odpovědět. Nejdřív blábolila něco o stvořitelích, dokud se nenaučila slovo „Maminka“. Měl z toho radost, že zapadla, dokud se nedostal mezi hlouček holek, které ji pomlouvaly. Neustále na ni nadávaly a když se jí Martin zastal, stal se odpadem. Už si s ním nikdo nepovídal, jenom ona ho hladila po ramenou. Je kouzelné a smutné, že jenom ona byla jiná a divná, ale byla tak ochotná a to nikdo obyčejný jen tak není. Zaráželo ho to. Po nějaké době se z ní snažil dostat, co je zač. Nevěřil, že je obyčejná. Bránila se a nechtěla nic říct. Martin v tu chvíli zvýšil hlas a to Itter zničilo. Utekla pryč a už se nevrátila. Zanechala za sebou pouze duhovou tečku. Mrzelo ho to. Mrzelo ho to dlouho, ale po pár letech na ni zapomněl. Vyhodil jejich společné vzpomínky, jako staré hračky, ale ta fotka mu zůstala. Dlouho ji přecházel a když měl jednou v ruce pytel na odpadky, vzal ji do ruky a švihl s ní do pytle, ale zarazil se. Vytáhl ji ven a podíval se na její krásnou tvář. Trochu ji oprášil a vrátil tam, kde byla. Cítil, že se jí musí omluvit, ale ne šeptem do fotky. Před chvíli ho sestřička uložila do postele, aby se uklidnil. Porušil její pravidlo a

vyšel znovu ven. Musel vykřičet vše. Přelezl bránu, aby ze zahrady skočil na ulici. Běžel směrem k louce, kde je široko daleko klid. Když byl dost za kopečky, nebo-li od lidského obydlí, začal:

„Itter. Já vím, že to, co se stalo, nebylo milý, ale já byl ztracen. Byla jsi jiná a v tu dobu jsem byl zvyklý na standart, kteří všichni měli. Všichni měli něco společného, ale ty ne. Byla jsi celá jiná a pak mi to vrtalo mozkem. Nechtěl jsem na tebe být zlej. Prosím, chci se ti omluvit. Vrať se prosím!“

Zařval do nebe a čekal, zda nespadne kousek vlasů, kousek jejího slova, či nějaké znamení. Nespadlo nic. Martin padl k zemi a zadíval se na hromadu stébel před ním. Začalo pršet, ale chlapec stále seděl a nepohnul se. Byla tma, ale uslyšel to, co minule. Dětský pláč. Běžel k němu a uviděl to, co čekal. Hrst duhových vlásků, které se roztekly do krve a duhový nápis na zdi domu.

„Budu tu vždy. Vždy po dešti a slunci.“

Duhová barva se vypařila a všude bylo ticho. Chlapec po každém dešti koukal na oblohu, aby mohl vidět slunce a s ním i její tvář.

Poušť duše a oceán mysli

První život ze dvou. Narodil jsem se. Byl jsem malým dítětem. Plakal jsem, křičel jsem a nasával svět kolem sebe. Byl jsem důvěřivý a má zvědavost neukojitelná. Pomalu jsem rostl a sílil. Uplynul rok, potom dva. Naučil jsem se lézt, pak chodit a nakonec běhat. Neměl jsem starosti, byl jsem svobodný a prostý všeho zlého.

Tři roky, čtyři. Chodil jsem do školy, hrál si s kamarády, užíval si života. Pět let, šest. Šel jsem do školy. Mnoho nových tváří, mnoho nových autorit a hlavně záblesk poznání. Pilně jsem se učil, naučil se číst, počítat, malovat. Pomalu jsem se učil, co je správné a co ne.

Sedm let, osm, devět a deset. Učil jsem se stále více věcí. Učil se rozpoznávat dobro a zlo. Tehdy jsem se poprvé setkal se zásahem havraní paní. Odešla kamarádka a nikdy se neměla vrátit.

Rostl jsem a už jsem byl na druhém stupni. Člověk si začal více všímat politiky, intrik, více všímat dění ve světě. A vše ho děsilo. Všechny krutosti, všechno zlo i všechny lži pod maskou pravdy. Člověk začne vyrůstat z iluzí. Přestanou mu padnout šaty pohodlného mlčení.

Patnáct let, dvacet. Člověk dospěl. A byl zaražen, že nebyl připravován žít, ale spíše učen, jak zemřít. Člověk stárnul dál. Poznal mnoho lidí, byl na mnoha místech, měl mnoho přátel. A mnoho masek.

Bojoval v jedné válce, bojoval v druhé. Ne že by chtěl, musel. Byl k tomu donucen. Vezmi si zbraň a bojuj, bojuj za svou vlast a ochraňuj slabé! Pod výhružkou smrti svých blízkých člověk šel. A musel přijmout smrt kolem sebe. Musel ji roznášet. Byl postaven proti bratru, byl postaven proti přátelům. A musel zabíjet. Sám to přežil bez úhony. Po fyzické stránce.

Uplynulo mnoho let, svět se stal místem každodenní smrti, stal se místem, kde se bojuje o vodu, o kousky chleba, o holý život. Člověk přežil vše, měl dostatek jídla i přebytek vody.

Jednou však ve své naivitě nabízí vychrtlým dětem vodu. Děti se vrhají na starce, berou mu vodu a nechávají ho ležet na zemi. Jejich rodiče to pozorují a pokřikují na starce, že za chvíli stejně zemře. Že jejich děti budou ještě žít. Svět ztratil to, co ho drželo při životě. Ztratil lidskost. Jak tak člověk ležel na zemi, přestal věřit v lidi. Ztratil naději. A tam, kde není naděje, tak tam přichází smrt.

Člověk viděl mnoho zla, slyšel mnoho hrůz a přežil mnoho životů. Jed-

nou však zaplatil za svou snahu. Ozýval se proti vládám, protestoval proti tyraniím. Byl zajat a bez soudu popraven. V mysli mu vytanula první vzpomínka na smrt. Vzpomínka na kamarádku. Přijal svou smrt a zemřel. Jeho tělo padá volně k zemi, jeho krev krápí písek navátý z pouště. Jeho mysl však vidí dál.

Vidí to, co lidstvo mohlo dokázat. Vidí jeho potenciál. Ale také vidí, kam to došlo. K poušti duše a k oceánu mysli. Mysl plná zla a duše plná ničeho. Člověk odešel.

Chvíli byl v Tír na nÓgu, chvíli v Nebi, chvíli brouzdal vody nekonečna. A všude mu řekli, aby šel dál. Nezastavuj se, řekli oni, pokračuj a jdi tam, kde je tě třeba. Až tehdy si člověk uvědomil, že aby došel dál, musí se vrátit zpátky. Zpátky na začátek. Protože však jeden člověk sám nic nezmůže, dostal na pomoc čas a smrt. Člověk se podruhé narodil. A viděl to, co je potřeba změnit. Měl dostatek času a smrt na své straně, aby změnil svět a podstatu světa. On to snad i dokázal, dokážeme to však my?

Naposled

Už tam budu. Jdu k prameni potůčku. Již slyším vodu, jak se snaží dostat z úzkých dutin v zemi na povrch. Rve se o místo, není ho moc. Zakrátko dojdu k mému odpočinku. Nemyslím však jen spánek, nýbrž ten věčný. Ach, ta má jedna jediná olše, jen u ní klid najdu. Tyčí se tam a bojuje proti větru. Je sice malá, ale pro mě tam bude neustále růst. Až jeden den. Toho dne já se nedožiji. Ten den má milá olše zhyne. Ten den se nebude nikde vyjímat, ale já si ho tam nahoře budu pamatovat věčně. Již docházím na místo. Vidím mou starou kamarádku, jak drží své poslední listy. Nyní má jen dva. Snaží se je neopustit, coby jejich matka. Spousty jejich malých dětí leží pod ní a tvoří pro mne krásné místo posledního odpočinku. Zvolna se opírám o její kmen, abych ji ještě více neuškodil. Oddechuji tak, jako bych vyběhl 365 schodů každého mého dne. Zvolna se zvedám a již nechci pokračovat v mé cestě, ale musím. Ještě mi zbývá trocha života v těle. Posunky se blížím ke kopečku, kde budu blíž, blíž ke spánku. Již jsem vyčerpaný. Ulehávám v suché trávě. Odcházím. Loučím se se zemí, trávou, vodou a mou olší, která mne již brzy navštíví. Všichni se jednou shledáme.

Próza 16 - 19 let

Rozbitá vitráž

Už při vstupu jsem si jí všimla. Byla výrazně mladší než ostatní. Rozhlížela se okolo sebe s neskrývaným úžasem. Do půvabné tvářičky jí padalo světlo, které se lámalo v majestátních vitrážích. Usadila se do lavice. Kázání naslouchala s překvapivým soustředěním. Někdo jejího věku… Ostatní seschlé tváře jsem tu vídala téměř pořád. Mezi nimi byla i spousta umělců, se kterými jsem kdysi měla krátký vztah. Potkali mě tady. A když jsem od nich se zklamáním odešla, hledali mě tu. Jako kdyby čekali, že jim dám ještě další šanci.

Tiše po špičkách jsem se probloudila pustinou znetvořených myslí, kde už zbylo jen minimum kreativity. Ani malinké semínko. Nic, co bych mohla zažehnout, aby mohl kdokoliv na tento svět přivést něco krásného. Až na ni. Její mysl a duše zářily barvami a životem. Všechno v ní přímo překypovalo chtíčem tvořit a být tvořena vlastním uměním. Ten maličký okamžik mi stačil k tomu, abych věděla. Tohle je moje osudovost.

Unikla jsem z kostela těsně před úplným koncem. Nesnášela jsem konce, protože málokdo z nich ke konci došel. Umělci byli pouhou cháskou, která zklamala. Měli udělat tento svět krásnějším, příjemnějším. Nějak se jim to nedařilo. Vždycky nechali své hlasy zaniknout. Nechali se přeřvat řinčením mečů a později kulometnou palbou.

Chodník pod mými chodidly byl studený. Mohl za to déšť. Jak patetické. A taky trochu kýčovité. Stačí jen uvažovat o zkáze lidského pokolení a ono se rozprší. Chtěla jsem zmizet, ale něco mě nutilo počkat. Uvnitř mé bytosti pořád rezonovalo to... to tvůrčí zachvění, co jsem před maličkou chvílí objevila. Ten malý záblesk naděje. Probudilo mě to k životu. Po tolika dlouhých staletích vynuceného spánku jsem úplně procitla. Třeba na lidi bude čas zanevřít někdy později.

Vyšla až mezi posledními. Zachvěla se při každém doteku studené kapky a stále se ohlížela přes rameno. Dokud se dveře kostela nezavřely. Pozorovala jsem ji. Jak se lehce proplétá davem a utíká přede mnou. Musela mě vycítit. Na malý okamžik jsme se spojily. A ona v pokusu zachránit si poslední zbytky zdravého rozumu utíkala. Ne, že bych byla nějaký predátor, ale lidé na cizí podněty reagují... poněkud nepřátelsky, dokonce až zle.

Jenže mně nemohla utéct. Na to už bylo tak trochu pozdě. Nemůžu ji

nechat zmizet. Šla jsem za ní. Procházeli mnou lidé, jako kdybych nebyla nic víc, než pouhý vzduch. Při každém kontaktu se mnou se zachvěli. Špatná vzpomínka, záblesk něčeho, co se snažili navždy skrýt pod závojem zapomnění, pradávný neopětovaný cit. Byla jsem cokoliv, čím potřebovali, abych byla. Čímkoliv, co by jen zažehlo touhu popadnout jakýkoliv nástroj a zrodit se znovu. Přetvořit se v něco krásného. Mnozí to však spíše považovali za prokletí.

Lidé nikdy nebyli jen jednolitou masou ovcí. Jejich duše, jejich universa, byly natolik odlišné. Možná, že nosili stejné vězeňské mundůry, ale rozhodně nebyli stejní. Nebyl tedy problém v tom, najít tvořivého člověka. Problém byl vždycky v tom, překonat jeho slepotu. Jeho vysoké bariéry, které okolo sebe vystavil. To bylo to místo, kde si múza zlomila každou kůstku v těle a obětovala i poslední kapičku krve. Pokud nenašla skulinku, nikdy se ty zdi nezbořily. A já našla někoho, kdo nebyl opevněný. Našla jsem zázrak.

Její cesta nás zavedla do nevábně vypadající čtvrti. Na malou chviličku jsem měla pocit, že dojde k naplnění stereotypu hladovějícího umělce, ale nic takového se nestalo. Tam, kam jsme vešly, to nebyl její domov. Ne, vkročily jsme do její dílny. Ateliér, studio. Cokoliv. Mohla to klidně být i porodnice. Protože tady světlo světa spatřovaly její myšlenky a nápady. Nehodnotila bych to za nijak zvlášť kouzelné místo. Popravdě bylo spíše odpudivé a nevábné. Pištění krys se nedalo považovat za uklidňující a tvořivost vyvolávající kulisu. Zápach zvratků a moči nebyl taky nijak přitažlivý. Tohle místo, tohle... doupě, by donutilo každého odejít už jen díky pohledu venku.

O kontejner vedle velký kovových vrat se opírala ztracená existence a vyhaslá duše. Řasenku a oční linky měla rozmazané kvůli svým slzám, kterými se snažila aspoň narychlo smýt sliny prasáckých zákazníků. Rtěnka z jejích úst pomalu vymizela a odhalovala tak promodralé rty. Dotkla jsem se jí. Prázdno. Tak děsivé prázdno. Pohřebiště čehokoliv, pustina.

„Ahoj, Lily," zašeptala moje právě objevená posedlost.

„Nech mě bejt!" zavrčela prostitutka a odvrátila se od ní. Marně se svoji bolest snažila schovat za nepřátelskost. Pozorně jsem si prohlédla kousance na jejím krku. Cejch. Šílenější než jakékoliv tetování, co měla na těle a snažila se jím ukrýt svoji špínu.

„Fajn, ale kdyby ses chtěla ohřát, přijď ke mně. Udělám ti čaj a dám ti něco k jídlu," navrhla jí se smutným úsměvem umělkyně.

„Vypadni odtud, Theo. Prostě odtud vypadni, než ti někdo ublíží."

Tak tedy Thea. Deus. Bůh. V jejím případě teda spíše bohyně. S jistotou jsem věděla, že ta malá o tom nemá ani ponětí.

„Dobře," hlesla Thea a přešla k obrovským kovovým dveřím. Zavedla nás do obřího skladu. Rozhlédla jsem se. Zřejmě využívala jenom zadní prostory. Asi nechtěla, aby ji někdo našel, kdyby se sem náhodou dostal. Šla jsem za ní. Něco na tomto místě mi vlévalo novou sílu. Thea se nervózně ošila pokaždé, když jsem se k ní přiblížila. Věděla o mně. I když nevěděla, kdo jsem. Nechala jsem svůj zázrak zázrakem a ponořila se do díla okolo sebe. Samozřejmě, neobvyklé jméno, neobvyklá záliba. Na obrovských improvizovaných stolech ležely skládačky z kousků skla. Snažila se vytvořit to, co předtím nakreslila. Její skici byly plné lidí a příběhů. Plné života a smrti. Radosti a bolesti. Její pokusy o vitráže neměly ani zdaleka nic společného s těmi, které se v křesťanských stavbách snažily v člověku vyvolat jakousi bázlivost.

„Je to beznadějné," povzdechla si, odhrnula si dlouhé černé vlasy z očí a zřejmě se snažila na něco přijít. Zírala na vitráž před sebou. Vyobrazovala tu ztracenou ženu tam venku. Jakousi skrytou ironií měla z mléčného skla vytvořená křídla. Klišé, ale dalo se s tím pracovat. Problém se skrýval v tom, že netušila, jak svou práci dokončit, jak jí završit.

„Není, miláčku," pošeptala jsem jí do ucha a přitiskla svoje rty na kousek obnaženého ramene. Thea se pod tím dotekem roztřásla a zasténala. Ne bolestí, ale slastí. Zavřela na maličkou chvíli oči a pak se dala do práce.

Prozkoumala jsem každou jednotlivou skicu, kterou kdy načmárala. Všechny vyobrazovaly to samé. Thea se snažila najít dobro ve zlu, krásu tam, kde by jí nehledal ani ten největší blázen, zlo tam, kde by rozhodně být nemělo. Prostitutkám kreslila křídla a svatozáře, strážcům zákona rohy a vidle. Bavila jsem se. Ne, že by Thea viděla pravdu, to ne. Nepřiblížila se k ní ani o milimetr blíž, než kterýkoliv jiný slepý člověk. Ne, Thea jen dala prostor svému universu, aby si tu pravdu vytvořilo. Nechala mě v sobě žít ještě dřív, než jsem přišla.

Zaujala mě především jedna skica, jejíž téma se pořád opakovalo. Jen se lišilo v drobných detailech a propracování. Někde si Thea dala záležet na vyobrazení ženiny zoufalství, jindy na dětském strachu a s třesoucí rukou kreslila mužův vztek. Domácí násilí. Vkládala to téma snad do každého kousíčku.

Až mnohem později toho dne jsem pochopila, že je to její realita. Ona v tom žila. Žila ve svých vlastních obrazech, které poskládala z kousků

skla rozbitých láhví vypitých jejím otcem. Jaké zbytečné sebemrskačství. Jak zbytečná bolest. Přesto tolik potřebná. Někdy mě překvapovala, že i v té temnotě, do které se vracela, dokázala najít dostatek vášně. Jiní by na jejím místě zemřeli. Ať už tak, či jinak.

Její skici a následně i zpola dokončené vitráže dávaly dohromady příběh. Když jsem se na ně zadívala pozorněji, došlo mi, že Thea nechodí do kostela jen tak. Nehledá ve slovech farního útěchu a pomoc, jak by se u ní čekalo. Ne, Thea se chodila koukat na vitráže. A stejně jako ty v kostele, i ty její vytvářely příběh. Příběh o mnoho krutější a hlubší.

„Ahoj, jsem Elizabeth," představila jsem se jí jednou před kostelem. Potřebovala mou pomoc a už nestačily polibky na náhodně odhalené části její zjizvené pokožky. Proto bylo nezbytné vypůjčit si podobu smrtelníka.

„Uhm... Thea, těší mě," zamumlala rozpačitě. Právě jsem ji vytrhla z jejího denního snění.

„Jsi roztomilá," usmála jsem se. Zmateně na mě hleděla, než jí došlo, co tím asi myslím a zčervenala. Sklopila oči a začala se vrtět.

„Promiň, ale já nejsem..." nedořekla. Ať už ta věta měla končit jakkoliv, spolkla konec a zrudla ještě víc. Jemně jsem jí prsty sevřela bradu a donutila ji, aby se na mě podívala.

„Ale to přeci vůbec ničemu nevadí, že, zlatíčko?" pošeptala jsem jí do rtů a políbila ji. Thea ustrnula a pak mi začala polibek oplácet. Chvěla se. Cítila jsem, jak ze mě čerpá vše, co může. Vytrhla jsem se z jejího sevření. Stála tam se zavřenýma očima a lapala po vzduchu. Když je znovu otevřela, viděla jsem, jak z nich pomalu mizí zlatavé nitky inspirace.

„Musím jít," řekla jsem. Smutně se po mně natáhla a pokusila se mě udržet na místě. Blázínek. Kdyby mě znala, věděla by, že je to nemožné. Přesto jsem ji nechala, aby mi obtočila prsty okolo zápěstí. Její stisk byl jemný.

„Uvidím tě ještě někdy?" ptala se, jako kdyby na tom záležel její život. Znala jsem to. S každým z nich to bylo tak. Uvázali se ke mně a pak se mě snažili uvázat k nim. Naklonila jsem se dopředu, dokud se moje rty nedotýkaly jejího ucha.

„Dnes večer, u tebe ve skladu," vydechla jsem a zmizela. Thea ještě chvilku stála na místě a vstřebávala moji přítomnost. Nutkání tvořit z ní přímo čišelo. Do svého ateliéru utíkala rychleji, než kdykoliv předtím. Pokud bych dokázala cítit, byla bych potěšená a hrdá. A taky vyděšená. Protože všechno

má svoji cenu. Zvláště u bytostí, které jsou stejně staré jako první myšlenka. Necítila jsem nic. Jen to, co Thea. A ta právě teď sotva popadala dech v touze dostat se ke svým střepům a dovyprávět svůj příběh.

Když jsem ten večer stála u kovových vrat, brala na sebe podobu Elizabeth, ve vzduchu bylo cítit napětí. Jako struna, která má každým okamžikem prasknout. Minula jsem Lily, která si z podbřišku utírala zbytky semene a snažila se přestat kňourat. Na odhalených stehnech plných modřin jí ulpěly kapičky vlastní krve. Bůh ví, kdo jí dneska co dělal.

Neklepala jsem. Thea by mě stejně neslyšela. Po příchodu k ní mě stále nezaregistrovala a to podpatky kozaček docela dost klapaly. Iritující zvuk. Podívala jsem se jí přes rameno. Dotvářela první obraz svého příběhu. Krvácely jí prsty. Přesto jsem ji nevyrušila, dokud nebyla stoprocentně hotová. Když se unaveně rukama zapřela o desku stolu, vzala jsem jí do náruče.

„Ahoj, zlatíčko," pozdravila jsem ji. Thea jen zvrátila hlavu dozadu a loudila na mně polibek. Její slabost a vyprahlost z ní přímo sálaly. Chvilku jsem si s ní hrála, než jsem se svými rty dotkla těch jejích. Zaplavila ji úleva a teplo. Odtrhla se a podívala se na svoje prsty. Teprve teď si všimla i bolesti. Ve vlastní posedlosti ji ani nezaregistrovala. Vzala jsem její dlaně do svých a slíbala každičkou kapičku krve. Chvěla se a sténala při jakémkoliv doteku. Byla tak poddajná. Tak měkká. Tak moje. Stáhnout z ní to oblečení, které ji přede mnou ukrývalo, byla maličkost. Nechala se. Dokonce mě sama dovedla ke staré pohovce. Dotkla jsem se každé její jizvičky, které jí způsobil život, a vlila do nich něco ze sebe. Touhu, vášeň a spalující nutkání být znovu tvořena. Nechala mě, abych si s ní hrála. Prosila mě. A já její přání plnila do posledního doteku a dechu.

Opustila jsem Theu zachumlanou do staré deky. Spala. Musela nabrat síly. Včera jsem ji znovu vytvořila. Vytvořila jsem z ní někoho, kdo svoje umění dotáhne až do konce. A Thea to dokončí. O to se už sama postarám.

Lily se válela u kontejneru. Klekla jsem si vedle ní a přiložila jí prsty na místo, kde by měla pulsovat krkavice. Její pokožka byla chladná a pokrytá slizkou přítomností smrti. Modřiny, které se začaly objevovat *post mortem*, napověděly jenom to, že zemřela v sedu. Pohledem jsem zavadila o zaškrcenou paži a injekční stříkačku, co se válela hned vedle. Kapička krve na jehle byla už pouhá sraženina. Tu už nikdo nezachrání. Doufám, že neumírala s poznatkem o vlastní zbytečnosti. To by byla odporná smrt.

Vycítila jsem krev ještě někoho... A pak mi to došlo. Smrt ze strachu. Proto ta zakrvácená stehna včera v noci. Lily nedala malému životu v ní ani šanci.

Thea plakala. Držela jsem jí v náručí a slíbávala její slzy. Vyprávěla mi, jak poznala Lily. Ukázala mi všechny náčrty vitráží, které se týkaly mrtvé děvky. Nebyla pohřbena. Spálili ji a prach vyhodili na smetiště. Poetické. Špína ke špíně.

Líbala jsem ji. Dotýkala jsem se jí. Jejího lůna tvořivosti. Tvořila jsem v ní stále a stále nový zápal pro její dílo. Thea byla výjimečná. Tak moc odlišná od ostatních, co jsem měla tu smůlu zatím potkat. Stačilo jí tak málo. Smrt Lily se jí vypálila jako tetování pod kůži a ona teď skládala jeden obraz za druhým. Neměla dostatek prostředků, aby tvořila skutečné vitráže, takže to všechno bylo v podstatě jen mozaiky, ale on už se najde někdo, kdo její práci dodá ten... správný tvar. Nemusí to být nutně Thea.

Stála jsem za ní, nahá, když tvořila. Tiskla jsem se k ní a vpíjela se jí pod kůži. Vedla jsem její ruce a tišila její bolest. Přijímala mě. Ochutnávala mě v sobě a líbilo se jí to. Chtěla mě. Zamilovala se do mě. Blázínek. Na to, jaké si prožila peklo, byla pořád tak strašlivě naivní. Tak moc dětská. Skoro jsem si připadala... úchylně.

Nemohla jsem ji milovat. Nepatřilo to k mé povaze, jestli jsem vůbec nějakou měla. Ale moje prohnilá morálka mě v mém počínání hnala dál a dál. Utvářela jsem Theu k obrazu svému. Znovu a znovu. Jako všechny své předchozí umělce a umělkyně. Své... inkubátory. Líbilo se mi, jak význam některých slov záležel na tónu hlasu. V tom případě i slovo láska mohlo vyznít tak špinavě jako samotná podstata děvky.

Práce postupovala pomalu, ale s určitým tempem. Thea ignorovala, že její hebké a dětské dlaně se pokryly škrábanci a boláky. Nezáleželo jí na tom, že od začátku našeho vztahu se z ní stala jen kostra potažená kůží. Domů už skoro nechodila. Denní světlo neviděla několik dní. Nestarala jsem se. Jediné, na čem záleželo, bylo to, aby vydržela až do konce své práce. Pak... pak už je to jedno.

Pořád mě fascinovala její verze pravdy. Proč to viděla takhle? Pořád dokola mě upřímně mrazilo z jednoho výjevu. Toho, který byl podivnou parodií na rodinnou fotografii. Thea stála uprostřed své nefunkční rodiny, její matka se houpala na oprátce po její pravé straně a otec stál se zbytkem provazu po její levici. Vysvětlovala mi to, že to je to, jak si pamatuje

mámin odchod. Nikdy jsem se nedozvěděla skutečnou pravdu, ani jsem po ní nepátrala. Znala jsem Theinu a to mi bohatě stačilo.

Někdy mě až děsilo, jak moc je odlišná od těch, se kterými jsem normálně pracovala. Umění jsem probouzela vždycky obtížně, z They tryskalo při každém jemném pohybu její ruky. Někteří mě nesnesli u sebe déle, jak několik hodin denně, Thea se mě nemohla nabažit a prosila mě, abych ji už nikdy neopustila. Byla tak strašně moc jiná.

Dokončovala poslední obraz. Jen pár kousků sklíček a bude to všechno. Poslední vitráž vyobrazovala naše první setkání. Ať se Thea snažila sebevíc, nebyla mě schopná zachytit. Proto tam stála s mlhou, která se plazila okolo ní. Bylo to tak roztomilé.

Když položila poslední kus skla, zhluboka si oddechla. Prvně mě napadlo, že nechybí moc a zhroutí se. Byla tak vysílená. Ano, možná si vše brala ze mě, ale já jí nemohla dát to, co potřebovalo její slabé lidské tělo. Plnila jsem její duši a hýčkala ji ve svém náručí. Byla jsem vděčná milenka. Ne jídlo, které tolik potřebovala. Ale nezhroutila se. Ustála to. Oblékla svoji nahotu a podívala se na mě.

„Chtěla bych se projít," prosila mě. Přikývla jsem a vzala ji za ruku. Vyvedla mě z jejího úkrytu a bez sebemenšího zastavení jsme prošly okolo místa, kde skončila chudičká ubohá Lily, prostitutka s křídly a krví nenarozeného dítěte na rukou. Thea si na to ani snad nevzpomněla, jen se pohledem zarazila na několika tmavých skvrnách. Zaschlá krev, kterou se dešti ještě nepodařilo smýt.

Nastavila svou tvář slunečnímu svitu. Po tváři se jí rozlil ten nejsladší úsměv. Zavřela oči a pokračovala v chůzi. Opatrně jsem vytáhlá svou dlaň z té její a nechala ji jít. Snad si ani nevšimla, že už s ní nejsem. Stejně tak si nevšimla jedoucího náklaďáku. Sklonila jsem se nad jejím rozmláceným tělem a do kapsy jí strčila lísteček s adresou skladu.

Ubohá Thea. Naposledy jsem jí políbila na studené rty a dotkla se tepla jejího tvoření. Usmívala jsem se. Nic nezajistí dílu takové jméno, jako jeho mrtvý stvořitel. Thea měla obrovské štěstí.

Když policie začala vyšetřovat tu nehodu, samozřejmě, že zašli na tu jedinou adresu, kterou jim Thea mohla poskytnout. A ano, uviděli tu nádheru, kterou ta chudinka malá vytvořila. S mou pomocí. Viděli patnáct výjevů z jejího života. Prohlídli její skici. Zavolali odborníka a znalce. K uctění památky mladičké, talentované a především mrtvé umělkyně uspořádali výstavu. Složila se na ni celá komunita.

Vernisáž se otevřela ve stejný den, kdy Theu pohřbili. Samozřejmě, že jsem na tom pohřbu byla. To jsem si nemohla nechat ujít. Thea, na rozdíl od Lily, měla i rakev. Pozoruhodné. A přesto se od sebe tak moc nelišily. Ale mrtvou prostitutku, co se předávkovala, si nikdo nepamatoval. Proto jsem tam klidně mohla stát v její podobě.

Byl to kouzelný zážitek. Najali někoho, kdo skutečně věděl, jak vytvářet vitráže. To on dal Theinu a mému dílu konečný tvar. A vsadili je do okenních rámů. Thea byla opravdu šťastná dívka. Její pohřeb se konal v sluneční den. Paprsky světla rozzářily její život v její památce. Lidé žasli a bez dechu si ukazovali na jednotlivé motivy. Místní věřící si prohlíželi ve strachu svůj kostel vyobrazený v plamenech. Thea se mi svěřila, že tam kdysi požádala o pomoc. Nikdo jí nepomohl. Ubohá Thea.

Kochala jsem se a vzpomínala na to, jak z některých částí museli pracně čistit Theinu krev. Tak moc si občas pořezala ruce. Tehdy bolest necítila. Vlastně ji nikdy necítila. Jak říkám, dítě štěstěny. A ona to věděla a uměla to ocenit.

Chyběl mi pocit jejího tepla. Chyběla mi. Ale ne v té lidské podobě... Ne, chyběla mi Theina vyprahlá duše neustále lačnící po mé přítomnosti. Chybělo mi to, jak ochotně mě do sebe vpouštěla a dávala mi tak smysl bytí. Múza není nic bez svého umělce. Potřebovala jsem tehdy Theu stejně tak, jako ona mě.

„Kdo si myslíš, že to je?“ ptal se jeden mladík druhého. Stáli u posledního výjevu. Přešla jsem k nim. Cítila jsem teplý příval tvoření. Nebyl tak silný, jako u They, ale byl natolik silný, aby se s ním dalo pracovat. Rozplynula jsem se a přistoupila k němu. Naklonila jsem se k jeho uchu.

„Múza,“ vydechla jsem a poprvé ho políbila. Na chvilku strnul, ale něco se v něm rozpoutalo. Výborně, další odlišný od své generace.

Vietnamci

Rodina je základ státu. Rozpadne-li se rodina, můžeme v brzké době očekávat i rozklad státu. Pro tyto případy byly vynalezeny děti, které slouží jako malta mezi rozvedenými rodiči.

„Proč si Robina nerozpůlíte?“ ptají se často známí paní i pana Bačalíkových.

„Jak - nerozpůlíme?“

„Každý byste si jednoduše vzal jednu jeho polovinu a už byste se nemuseli stýkat o Vánocích, na jeho narozeniny, nemuseli byste spolu trávit dovolenou u moře…“ vysvětlují potom. Exmanželé Bačalíkovi vždy jen zalapají po dechu a dotčeně vykřiknou: „Vždyť je to naše dítě!“

Moje. Říkávají spíš moje dítě. To tak bývalí manželé dělávají. Neradi se o něco dělí, všechno rovným dílem, neříkají „tady byla naše svatba,“ ale „tady byla moje svatba.“, když projíždějí kolem magistrátu. Tak nebo tak, Robin se kdysi před jedenácti lety narodil devět měsíců po pohlavním styku jich obou, ne jen jednoho z nich.

Přesně před jedenácti lety. Je sobota, chvíli po poledni. Břetislav Bačalík zazvonil u domu bývalé manželky, ta mu přišla otevřít, vešel. Byl to jejich starý byt, ve kterém také žil, teď si tu připadal trochu cize. Robin seděl u jídelního stolu, kam Eva Bačalíková nosila mísy s řízky a bramborovým salátem, uprostřed stolu už byla postavená láhev dětského šampaňského a vedle ní dort a vedle něj dárek. Seděli tam tedy sami tři. Kolem pobíhal pes. Babičky a dědečkové a tetičky a strýčkové a vůbec celý zbytek rodiny se odmítal oslavy účastnit.

„Máš to dobré,“ pochválil oběd Břetislav.

„Díky.“

Dobré to bylo, což o to, akorát Eva zase neodhadla množství. Zbytky řízků i salátu zase odnesla do kuchyně do lednice, zatímco se Břetislav vyptával Robina na jeho kamarády, jak jde hra na klavír a co škola, co že se to teď vlastně učijou.

„Ale že ten čas letí, co?“ křikl Břetislav do kuchyně.

„Jojo!“ zakřičela Eva zpátky. Vracela se ke stolu se sirkami a svíčkami, těmi barevnými, zatočenými, se spirálou kolem sebe, zabodla jich jedenáct do dortu a jedna svíčka jí zůstala v ruce.

„Toto utíká,“ povzdechl si Břetislav.

„Jojo," přisvědčila Eva.

Potom jednu svíčku po druhé zapálila. Břetislav zatím otevřel šampaňské – dávno není špunt vystřelovací, ale na závit, a to se ho tolik snažil vytáhnout silou – a rozlil jej do sklenic. Eva ještě vytáhla mobil, aby zaznamenala rodinnou událost, vyfotila krásný dort a ty šumějící skleničky a ještě společnou fotku s exmanželem a synem.

„Pomůžeme mu?" zeptala se.

„Tři," začal Břetislav odpočítávat, „dva," pokračoval, „jedna," paní i pan Bačalíkovi už se pořádně nadechovali, „teď," a sfoukli svíčky. „Všechno nejlepší!" Eva nadšeně tleskala, ještě jednou dort vyfotila, než ho nakrojila a jeho kousky naservírovala na malé talířky. Přiťukli si.

„Peklas?" zeptal se Břetislav.

„Jo. I ten marcipán je domácí."

„Fakt dobrý. Ořechový měl Robin nejraději."

„Má. Má ho stále nejraději," opravila ho. „Viď, Robine?" Potom se Eva znovu zvedla, odnesla další špinavé nádobí do kuchyně. Když přišla zpátky ke stolu, Břetislav zrovna kontroloval e-maily na mobilu, hned ho tedy okřikla, ať se trochu věnuje svému synovi. Když má ty narozeniny. Aspoň na ty narozeniny, zdůraznila. To se urazil a neodpověděl, copak se mu dostatečně nevěnuje? pomyslel si. Přisunul dárkovou tašku blíž k Robinovi a vyčkával. Eva se na něho zatvářila, jako by byl naprostý debil, a dárek pro Robina vytáhla.

„Nová kšiltovka!" vykřikla.

„Nechceš si ji vyzkoušet, Robine?" A protože mlčení znamená souhlas, sundal mu Břetislav stávající kšiltovku a položil ji na stůl, místo ní mu Eva nasadila kšiltovku novou.

„Líbí?" zeptala se.

„Fakt mu sluší," pochválil Břetislav výběr.

„Že?" Eva zase vytáhla mobil a pořídila další nezapomenutelnou fotku. Robin v nové kšiltovce. A ještě jednu a ještě z tohoto úhlu a z tamtoho, ukaž, Robine, ještě ji dáme kšiltem dozadu.

„Kolik ti mám dát peněz?" zeptal se tiše.

„Teď ne, prosim tě. Neřešme to před ním."

Všichni Bačalíkovi se potom přesunuli do obýváku a pustili odpolední pohádku na jedničce. U stěny seděl pan Bačalík, na druhé straně gauče paní Bačalíková a mezi nimi malý Bačalíček, který zarytě mlčel a zíral na televizní obrazovku. Idylka. Krásné rodinné odpoledne.

„Půjdu mu zabalit," řekla v polovině pohádky Eva, zvedla se a odchá-

zela do Robinova pokoje. Nadcházejí dva týdny synova pobytu u otce, dva týdny chmurné pro jeho matku, protože v bytě najednou osiří a bude se do té prázdnoty vracet každý den za tmy sama bez jediného utěšení, avšak dva týdny veselé pro jeho otce, protože jeho byt najednou ožije.

„Počkej, půjdu ti pomoct," zvedl se za ní a nechali syna synem u televize.

V pokoji se rozhovořili o Robinově dárku. „Kolik teda?" zeptal se.

„Stála sto padesát korun."

„Sto padesát korun? To je trochu málo na kšiltovku, ne?"

„Koupila jsem ji levně."

„Kde?"

„U Vietnamců."

„U Vietnamců?!" zvýšil hlas. „To ti náš syn -" a opravdu tentokrát řekl náš, „nestojí ani za pár stovek za normální, kvalitní kšiltovku?"

„Nevyváděj."

Během rozhovoru už Robinovi sbalila většinu věcí. Břetislav jí tašku naštvaně vytrhl z ruky a pospíchal pro Robina. Eva za ním křičela, co hodlá dělat, ať nedělá blbosti, vždyť má ten kluk narozeniny. Že se nic neděje, no bóže, tak je ta kšiltovka od Vietnamců.

Břetislav Robina popadl z gauče, ten sebou bez hlesu nechal cloumat, když se ho Eva snažila vzít co nejblíže k sobě, vytrhnout ho Břetislavovi z náručí. Robin mlčel. Zněl křik bývalých manželů. Pan a paní Bačalíkovi se o syna přetahovali, dočista jako se malé děti přetahují o hračky.

A potom Robin upadl.

Všechno se zastavilo, najednou bylo ticho. Rozbila se dlažba.

„Co děláš?!" vykřikla a rychle si dřepla, aby zjistila, co se přihodilo.

Rozbil se Robin. Rozkřápla se jeho urna a jeho popel byl rozsypaný na podlaze. Kšiltovka ležela hned vedle. Eva se rozplakala. Břetislav odešel.

Stavitelův odkaz

Kámen z Babylonské věže postavil vedle jiného, nazelenalého, který na něj jednou křikl z prachu cesty a požádal jej, aby ho vzal s sebou. Zednickou lžící opět nabral maltu umíchanou čirým odhadem slepého oka. Poměr hrdosti se v ní mísil s úctou, obdivem a nesplněnými sny. Společně utvářely hmotu, která neměla podlehnout žádnému vnějšímu nešváru - věčné spojení jediné dokonalosti a myšlenkové harmonie.

Ve Stavitelově dlani se objevil úlomek z Velké čínské zdi. Jako by předem věděl jaké místo mu přináleží - dokonale se v něj usadil a odmítl se posunout kamkoli jinam. Vedle přišel kus sopečného přítele z prašného Vesuvu, který ve své plátno oděl antickou pýchu i velikost.

Pod rukama sběratele rostl skvost, jaký svět doposud nespatřil.

Neopracovaný almandin, jemuž všichni odmítli věnovat svou pozornost, rudě žhnul hned vedle temně modrého safíru. Nad těmi dvěma pak všem ostatním jasně vládnul kámen snů, jenž Stavitel s opatrností vyňal ze spletitých hlubin vlastní mysli.

Bylo dokonáno.

Mistr nazval vysokou věž Pamětí.

Neboť každý z kousků, který vpletl do rozmanité mozaiky svého životního díla, moc dobře pamatoval, a byl rád, kdykoli se o své vědění mohl s někým podělit...

„Mám strach...“ odtušila dívka s dlaní položenou na kousku Artušova Avalonu, který jí přivezla kamarádka z Británie. Jeho povrch černější než oko vesmírného obra ji hladil do dlaně.

„Strach? Čeho se obáváš, moje milá?“

„Dnešního světa.“

„Copak tě děsí?“ otázal se kámen vlídně.

„Proradné zraky, moudrý pane. Proradné zraky, které mě nechávají vidět hrůzu, rozkládající se mimo zdi.“

„A tou je?“

„Jsou,“ opravila ho dívka smutně. „Lidé. Hlupáci. Znalí pouze svých vlastních dokonalostí a vnadů, zajímající se jen o svůj prchlivý osud, který se marně pokoušejí na dlouho zachovat v pohasínajícím světle civilizace.“

„Takoví by tě neměli děsit. Spíše by v tobě měli vyvolávat smutek."

„Smutek?" podivila se zaskočeně. Očekávala mnohé, ale že by měla nad arogantními lidmi venku soucítit?

„Ovšem. Co jiného zaslouží? Pokud jsou skutečně takoví, jaké je líčíš, neznají přes svou samolibost nevyčíslitelnou cenu přátelství a lásky. Nejsou schopni radovat se z nepatrných maličkostí. Jejich život musí být trpčí než víno z první révy..."

...a přece netrvalo dlouho, než v řadách neučených vzklíčil vzdor.

Paměť? Moudrost? Nač takové méněcennosti? Nač stavba, která k sobě láká zvědavce a pak jim do hlavy vplétá nesmysly?

Jen nafoukanost do listů zadumaných podivínů, kteří se potřebují nějak povýšit nad ostatní! Čas ukázat jim, že se nijak neliší! Čas ukázat, že skutečný svět není z papírů a čáranic na něm!

„Zapalte louče, do dlaní vidle!
Zvedneme v té věži každého z židle!"

„Mně se jeví spíše jako pachuť jedu."

„I to je možné. Tráví se svou vlastní hloupostí."

„A přece jsou nebezpeční."

„Většina hlupáků představuje blížící se povodeň nesnází. Jsou však i tací, kteří jsou ochotní vzdělávat se. Stačí jim podat pomocnou ruku, vést je správným směrem, ukázat jim pomyslný druhý svět…"

„Jak? Neposlouchají..."

„Ne vždy mohou radit moudří a jejich složitý jazyk. Někdy je zapotřebí mluvit prostě, nepovyšovat se, ačkoli víš, že tvá moudrost činí vysoko nad všemi ostatními."

„Kam tím míříš, pane?"

„Požádalas mě, abych se s tebou podělil o své vědomí. Teď je zapotřebí požádat moudřejšího, mocnějšího..."

Tak prve otřásla zdmi hloupost a stavba se vší silou zapřela ve svých základech, pnoucích se napříč temnými kouty naprostého ničeho. A přece přestála Paměť první nápor útoku.

„Běžte domů!" Věž již stihla Staviteli a jeho slepým očím vyjevit, co se stalo. Jak lidé dřevem započali bušit v její hrdou tvář…

„Vyjdi, ty nicko! Ty i všichni ostatní, kdo se uvnitř paktujete s písmeny!

Zlí bozi zmocnili se vašich myslí a ve správnou dobu opouštějí tuhle sloj a jdou se povyšovat do zelených krajů!“ Pak druhý útok zalomcoval zdmi.

„Kde ho najdu?“

„Bude se držet poblíž. Hledej velký kopec, nejvyšší, co tady u vás máte. Tam bude dub s královskou korunou bloumat nad smyslem žaludového jádra. Neposlouchej jeho trpké úvahy. Krouží se světem stovky let, jeho domněnky jsou mrzuté, plné bolesti nad nevyřešeným rébusem. Mezi jeho kořeny zaboř prsty a přetahuj se s ním, neboť někde v jeho držení bude to, co hledáš.“

„Určitě...?“ zeptala se dívka pochybovačně.

„Cožpak jsem někdy lhal?“

Pavouk hlouposti začal kradmými kroky tančit po rozpínající se pavučině tříštících se vědomostí. Sebepevnější stavba byla, dohromady ji pojila Stavitelova víra, která se se slovy zvenčí trhala na střípky.

„Vědění je potřebné! K čemu život bez znalostí?“

„K ničemu! To není život! Je to vězení! Vězení, které musí být zničeno!“

Další rána.

Tentokrát však kámen tklivě povolil...

Bosé nohy klouzaly po vlhkých stoncích trávy. Znala vypočítavé horské šotky, co ji chtěly pořezat svými ostrými hranami; ladně se jim vyhýbala a přitom jim ještě věnovala pobavený úsměv. Úsměv, který brzy povadl. Ač byl shora překrásný výhled, nikdo už sem nechodil.

Všichni se drželi dole, v houfech, kde hledali svou jedinečnost…

Do zorného pole jí konečně skočil dub, jehož moudrá hlava byla oděna do zlata.

Jeho moudří přátelé jej sevřeli ve svém objetí a postarali se, aby rozzuření neučenci nenalezli ani jej, ani ostatní, co žádali moudrost. Zda přežil? Zda přežili oni?

Netroufám si říct...

Vprostřed dřevěných cel, hluboko pod vrstvou usínajících stébel dřímal blyštivý klenot. K vědomí jej přivedl dotek teplých prstů, které náhodou měkce přejely po jeho povrchu. „Dítě?“ zašeptal s neskrývanou nadějí.

Brzy nato jej oslepila oslňující záře podzimního slunce. Zhluboka se nadechl a sám znovu zajiskřil plnou září.

„Kdo jsi...?“ tázala se dívka zmateně, řasami bráníce zaskočené oči, neznalé takto jasného svitu. „Na první pohled jsi tak podobný mistru avalonskému; na ten druhý ale přece lišíš se v každém ohledu...“

„Rád tě poznávám, má zachránkyně, jsem Sen, nejcennější ze všech moudrých.“

Zamrkala. „Sen má zachránit sobecké lidi před jejich zkázou? Vždyť sen jejich sobeckost způsobil!“

Kámen se melancholicky pousmál, když mu dívka vyjevila cíl jeho osvobození. „Zajisté. Mohu jim pomoci snít a zapomínat, zapomínat a snít; kojit hladové touhy mimo bdění a bránit jim, aby klouzaly v jejich nesnové vědomí. Já jsem Sen, veškerá moudrost světa opředená fantazií, dokážu zabránit lidským rukám, aby páchaly zlo. Ne vždy očekávanými způsoby, ale přesto zaručenými. Přesně tak, jak by si Stavitel přál.

Vezmi mě tedy k lidem, má drahá zachránkyně! Kéž světské kraje opět naplní děti snění!“

Jedničky

Při prohlížení jakéhosi časopisu, jehož jméno je nepodstatné, jsem v letmém listování zahlédla tlustý nadpis: „Češi jsou jedničky!“ Musím přiznat, že to mě zaujalo. Začal ve mně hořet pocit vlastence, co se třese na plusové body pro svou maličkou zemičku, a zvědavost rostla. „Přece jsme v něčem vepředu, prostě jedničky!“ říkám si a vrhám se do čtení slibně se tvářícího článku. Začíná to očekávaně, ale uspokojivě: „...malý státeček, ale neuvěřitelné výkony...“ Jó tak to hřeje na duši. Jakoby mnou projela taková podivná vlna nebo mravenčení. Umím si představit, že bych vyběhla na ulici a oslavovala češství. Jenže jsem sama, a tak se vracím ke článku. Nejraději bych s časopisem sekla! Znovu mrknu na první řádky. Tady se stala chyba. Nevšimla jsem si, že slovo VÝKONY je v uvozovkách. Pocit euforie se roztéká, nadšení opadává, iluze mizí a růžové brýle jsou pryč. Celé ladění článku je prostě jen ironií. Cítím se obelhaná, zlobím se na svou naivitu. Jak jsem si mohla myslet, že my Češi hrajeme prim v nějaké důležité oblasti? Světové prvenství se tady skutečně popisuje, dokonce ve čtyřech disciplínách - v gamblerství, kouření cigaret, pití alkoholu a v užívání drog.

Tak přeci

Osamocený pasažér František vystoupil, letmo přehlídl známá místa, nasál vůni rodného kraje. Vydal se svým směrem vstříc...

...překvapivému, ale naléhavému pozvání zajet do města svého mládí. Trošku zklamaně přehlédl cestou mezi kolejemi malé nádražíčko, protože mezi těmi několika lidmi nemohl najít Jířu.

„No, taky tu na mě mohla počkat, když mě sem po tolika letech vytáhla,“ hudral v duchu. Ale to už se k němu hrnula jakási prošedivělá boubelka a s výkřikem se na něj vrhla: „Fando, Fando, to mám radost, že to vyšlo! Já do teďka nevěřila, že se mi tě podaří ukecat!“ Franta, tak trošku v šoku, jak se čas podepsal na nejobletovanější krasavici ze třídy, zakopl nešikovně

o pražec. Trošku se uhodil do kotníku, což nádherně vysvětlilo bolestný výraz v obličeji. Neplánovaná kamufláž! Jen tak tak srovnal rovnováhu, krok i myšlenky. Bleskově si vzpomněl na své dobré vychování a přátelsky Jiřinku s malinko falešným úsměvem objal. Měl co dělat, aby to s ním neseklo, když Jiřka upřímně poznamenala, že ho skoro nepoznala. Zamžikala očima jako kdysi:

„To víš, chlapče, to už je let, co jsme se neviděli. V telefonu zníš pořád mladě..."

František jí skočil do řeči:

„Dost povídání, Jířo! Jdeme na to! Máme nejvyšší čas! Kolik jich vlastně bude, těch tvých studentů? Ví, o čem budu přednášet?"

František rozhodně vykročil ke staré budově gymnázia. Jiřina mávla neznatelně rukou a snažila se udržet s Františkem krok. Pusu ale nezavřela. Minuli náměstíčko, hospůdku U Záchranáře, kam kdysi s kluky občas zašli na tajné, zakázané pivko. František si patrně v duchu projížděl přednášku, protože neodpovídal. Možná ho ale dojímaly kočičí hlavy před ústavem. Nezměnily se. Konečně před ním Jiřina otevřela dveře učebny. Franta by sebou možná praštil ten den už po třetí, ale zachytily ho zárubně dveří. Usmívalo se na něj asi tak pětadvacet obličejů s více či méně viditelnými vráskami. Někteří měly dvě i více brad, jiným zmizely vlasy. A než se stačil rozkoukat, už ty tváře hulákaly: „Tak jsme tě sem konečně dostali!" František, vyhledávaný právník, uměl vždy zachovat kamenný obličej. Vrhl se s úsměvem k první holce, kterou měl proti sobě a odlehčeným tónem prohodil:

„Která ty seš?"

„Tvoje třídní, chlapče, tvoje třídní!"

Počtvrté by sebou sekl. Sedl si. Asi je to divné, ale nakonec se docela bavil. DOBŘE BAVIL.

Próza 20 - 23 let

Lukáš Záleský • 17

Vítejte v Little Stone

KAPITOLA 1

Vůbec to nebyla hezká cedule. Spousta malých měst má uvítací cedule, co se opravují a mění každých pár let a čiší z nich pozitivní energie, ale tahle byla jiná. Na téhle ceduli byl ošklivý oprýskaný orel, který byl určitě původně v amerických barvách, ale to bylo tak před dvaceti lety. Teď to byl hnusný šedý pták, pod kterým byl sotva čitelný nápis *Vítejte v Little Stone, městu kde je radost žít.* V dolní části byl ještě jeden krátký text a to *Počet obyvatel: 423.* Už podle cedule a letmého pohledu na pár viditelných domů se dalo poznat, že tohle malý městečko bude vidlákov plný hlupáků. Myslím, že se mi tu bude líbit.

Dojem z cedule skutečně nelhal. Ve městě byla sotva stovka domů a všechny vypadaly, jako by vypadly z filmu pro pamětníky. Snad každý měl starou dřevěnou verandu a síťované dveře proti moskytům. Ani jeden dům nevypadal, že by se v posledních pěti letech maloval, ale zároveň to tam působilo docela milým dojmem. Zvlášť teď, když byl každý domek ozdoben falešnými pavučinami, kostlivci a vydlabanými dýněmi. Bylo tam i malé náměstí, uprostřed kterého byla socha nějakého George Tennetna, zakladatele města. Kolem sochy bylo vyskládáno sedm obrovských dýní se šklebivými výřezy a hořící svící uprostřed.

Lidi tam vypadali spokojeně. Jeden druhého na ulici zdravili, usmívali se na sebe a zdálo se, že je vůbec nic netrápí. Z dálky byl slyšet dětský smích. Večer se už kvapem blížil a bylo jasné, že za pár hodin se to tu bude hemžit malými dětmi převlečenými za upíry, vlkodlaky a mumie. Na jedno takové dítě jsem se zrovna teď díval. Byl to asi desetiletý chlapec, stál ve svém pokoji a zkoušel si kostým. Ten kostým se mi líbil. Šel jsem se podívat blíž.

Došel jsem k jeho domu, vyšel jsem na rozvrzanou verandu a lehce jsem zatlačil na vchodové dveře. S jemným zavrzáním se otevřely a já vešel. Prošel jsem obývacím pokojem, kde se nějaký muž, asi chlapcův otec, díval na televizi. Pokračoval jsem dále kolem kuchyně, kde chlapcova matka zrovna myla nádobí. Naše oči se na malou chvilku potkaly, ale ona si toho ani nevšimla. Šel jsem nahoru po schodech až do chlapcovy ložnice. Dveře byly otevřené a já uviděl hocha, jak stojí před zrcadlem

a prohlíží si svůj odraz. Když jsem k němu přišel, tak se na mě otočil a podíval. Byl to takový ten letmý pohled, kdy si nejste jistí, jestli jste viděli to, co si myslíte, že jste viděli. Usmál jsem se na něj. Chlapec se ještě chvilku díval na zeď za mnou a pak vrátil se zpátky k prohlížení svého kostýmu. Měl na sobě černo-červený kostým démona. Byl to hezký kostým. Nebylo to sice nic zvláštního vedle miliónů jiných zobrazení zplozenců pekla, ale i tak, byl to celkem povedený démon. Docela tu podobu vystihl.

Z chlapcova domu jsem šel na náměstí. Zrovna tam u pódia pracovalo několik techniků, kteří zapojovali mikrofon. Hádám, že tu asi večer dojde k přehlídce masek. Já se ale zaměřil spíš na jeden hostinec hned u kostela. Byl to hostinec jménem Pod křížem a z jeho dveří zrovna odcházel jeden muž. Vypadal tak na padesát let, měl silnější postavu, starý šedý oblek, klobouk a podle chůze už něco vypito. Odkolébal se asi tak pět minut po prašné cestě do kopce nad náměstí a tam zapadl do malého šedého domku. Domek to byl od pohledu starý a neudržovaný. Na zahradě žádné hračky, okna neměla záclony. Okamžitě jsem šel za ním. Ten muž byl zcela ideální.

KAPITOLA 2

„Do hajzlu“

Zatracený klíče.

Už takhle se Frankovi hlava dost motala, ale teď, když se musel ohýbat pro klíče, mu málem odpadla z krku. Musel se přichytit dveřního rámu, aby se neskácel.

„Ufffffff.“

Hlavně se nepoblejt.

Už na pátý pokus zapadl klíč do zámku a Frank vešel do domu. Jeho domek byl malý a ne zrovna jako klícka. Vchodovými dveřmi se vešlo přímo do obývacího pokoje, kde byla malá televize, gauč a konferenční stolek, který vypadal, že je snad starší než dům sám. Frank obývacím pokojem rychle prošel a šel do kuchyňského koutu, který byl od obývacího prostoru oddělen malou oprýskanou deskou. Zastavil se u lednice a chvíli vypadal, že ani neví, proč tam šel. Zíral na malou fotografii připevněnou k lednici magnetem ve tvaru sluníčka. Na fotografii byla žena a malý chlapec. Oba se usmívali. Frank trochu cuknul hlavou, párkrát rychle zamrkal a vyndal z lednice jedno pivo. Byl to jeden z těch neskutečně silných ležáků v plechovce, co se prodávají v obchůdku nad náměstím za 90 centů jedno.

S unaveným heknutím zapasoval Frank svůj objemný zadek do gauče a automaticky pustil televizi. Nechtěl se ani na nic dívat, byl to už prostě takový reflex. V televizi zrovna běžel jeden z nových dílů seriálu M.A.S.H. To ho potěšilo. V hospodě ztratil pojem o čase a myslel si, že už ten díl dávno propásl. Uspokojeně se usmál, opřel se a začal do sebe klopit pivo.

Venku už se začalo pomalu stmívat a stmívání bylo jasné znamení pro děti z okolí, aby se převlékly do svých kostýmů a začaly obrážet domy. Frankovi to ale bylo jedno. Frank nikdy tenhle pitomý svátek neřešil, koledníkům neotvíral a sladkosti nerozdával. Dnešek zatím probíhal přesně tak, jak chtěl. Hezky se vožrat a pak usnout u televize. To přesně chtěl.

Tohle bych nemoh, kdybys tu byla, viď Karen!?

„Ne. To nemohl."

Frank sebou cukl a na vteřinu se zatvářil jako vyděšené male dítě.

„Do prdele! Je tady někdo?!"

Frank ten hlas neznal. Ale cítil ho. Když ta slova zazněla, cítil něčí dech u pravého ucha. Skoro jako by se ho tam někdo dotkl rty. Hlas to byl vysoký, ale vůbec nezněl jako Karen. Ta měla milý, konejšivý hlas. Tenhle byl jiný. Ledový a výsměšný.

Frank se poděšeně díval kolem sebe. Nikde nikdo. Viděl jen vybledlé šedé stěny svého domu, staré vrzající schody vedoucí na půdu, zamčené dveře do sklepa a v televizi Alana Aldu v purpurovém županu.

To se mi jen něco zdálo. To bude asi z toho chlastu, to je normální.

Vrátil ke sledování televize, ale už nebyl tak v klidu. Jeho příjemný pocit důležitosti, který se mu po několika pivech obvykle dostavil, začal pomalu nahrazovat pocit o dost nepříjemnější. Vnímal sotva polovinu dialogů seriálu, cítil se střízlivější než před chvílí a to nebylo dobře. Nechtěl být střízlivý. Vstal a šel si pro další pivo. Cestou k lednici zavřel vchodové dveře, které nejspíš pootevřel průvan.

KAPITOLA 3

Na první pohled vypadal ten muž docela klidně, ale v hlavě mu najednou šeptala spousta hlasů. Jeden mu říkal, že je všechno v pořádku a ať se uklidní a užívá si večer. Další v něm vyděšeně křičel, že začíná cvokatět a bláznit. Pak tu byl taky hlas co teskně plakal po manželce a synovi. Byl plný výčitek, vzteku a vždy tím svým pisklavým tónem jinému hlasu skočil do řeči. Hlasy začínaly křičet jeden přes druhý.

Muž se díval směrem k televizi, ale nedíval se na ni. Postavil jsem se

přímo před něj a díval jsem se mu do očí. Jeho tvář byla u té mojí tak blízko, že jsem se jí skoro dotkl. Chtěl jsem zachytit jeho pohled, ale nešlo to. Díval se skrze mě, nikam.

Můj instinkt mě nezklamal. Tenhle člověk je naprosto ideální, když s ním jedno zašeptání do ucha udělá tohle.

KAPITOLA 4

Hezky v klidu, Franku. Ten hlas, to nic nebylo. Jsi prostě už trochu nalitej a tak si z tebe mozek utahuje.

To sou kecy!! Já to cítil. Přímo u ucha. Ten hlas mi dýchal na ucho a to se mi nezdálo! Tím jsem si, kurva, jistej!!

Jsi už prostě unavenej. Nejlepší bude vzít si pár piv hezky nahoru do ložnice a jít spát.

Frank s troškou funění vstal z gauče. Na tváři měl pořád ten stejný nijaký výraz jako posledních deset minut. Hlasy mu v hlavě neustále mluvily, ale on se je snažil neslyšet. Měl teď úkol. Vzít piva a jít do ložnice, kde bude uklidňující šero a svatý klid. V hlavě mu konečně přestane tolik pumpovat a on upadne do bezesného spánku. Jeden těžký vrávoravý krok za druhým ho dovedl k lednici. Na vteřinu spočinul zrakem opět na té fotce ženy a malého chlapce. Otevřel lednici, vzal čtyři piva a kolíbavým krokem si to zamířil ke schodům. Prošel kolem gauče a vypnuté televize k velkému zrcadlu na chodbě. Frank se díval na svůj odraz a automaticky si začal jednou rukou sčesávat vlasy na patku, když tu náhle mu ruka v křeči zůstala uprostřed pohybu a piva mu z druhé ruky vypadla a nárazem o zem se dvě z nich otevřela.

Byla to sotva vteřina, ale na tom nezáleželo. Klidně tam Frank mohl stát hodinu a nebyl by si o nic jistější, že to, co vidí, tam opravdu je.

Přímo za jeho levým ramenem stála nějaká osoba. Postavou to alespoň připomínalo člověka, ale tváří už rozhodně ne. Ačkoli to Frank viděl jen na okamžik, než křeč v jeho vyděšeném těle povolila a on se mohl otočit a pohlédnout do prázdného pokoje, prohlédl si to dokonale.

Výškou to příliš nepřesahovalo Frankových 6 stop, mělo to štíhlou postavu a oblečeno to bylo do černého kabátu, který vypadal přesně jako ten, který měl Frank pověšený na ramínku ve skříni v ložnici a nosil ho jen při zvláštních příležitostech. Třeba na pohřby. Hlava obrysem vypadala jako lidská, ale tam, kde by měl být obličej, bylo něco jiného. To něco vypadalo jako změť hnisajících rudých boláků a strupů, ze kterých kapala

hustá černá tekutina, přímo na Frankův koberec. Žádný čvachtavý zvuk dopadu ale slyšet nebyl. Frank věděl, že se to něco dívá přímo na něj. Byl si tím zcela jistý, přestože v tom obličeji nebyly žádné oči. Na místě očí byla jen černá prázdná místa s dalšími hnijícími strupy. Nos také zcela chyběl, ale co rozhodně nechybělo byla ústa. Ústa té věci vypadala jako sopečný kráter a jazyk, který se z nich řinul ven, byl už na pohled rozžhavený.

Oči, které tam nebyly, se do něj přímo vbodávaly. Skoro až cítil ten žár za nimi.

Když se Frank konečně otočil od svého odrazu v zrcadle, tak pocítil teplo v rozkroku, které se dál řinulo po levém stehně až na podlahu. Pomočil se. Na zemi pod ním s tichým syčivým zvukem vytékalo pivo na koberec.

Pokoj byl úplně prázdný. Frank kmital pohledem od gauče k lednici a pak ke vchodovým dveřím, ale nikde nebylo vůbec nic.

Do hajzlu, do hajzlu. Já sem se pochcal.

Téměř sama od sebe se začala jeho hlava otáčet zase zpátky k zrcadlu.

Nedívej se tam, nedívej se tam! Hlavně se tam nedívej!!

Podíval se.

„Kurva!“ vykřikl zděšením a při pokusu o ucuknutí narazil hlavou do zrcadla, které na jednom místě začalo praskat.

To něco teď stálo přímo u jeho hlavy. V té ani ne vteřině si všiml, že jeden z těch rudých zanícených boláků mu praskl přímo u levého ucha. Cítil, jak mu po tváři a krku stéká hnis.

Frank se v rychlosti, kterou by nikdo od muže jeho rozměrů nečekal, zvedl a vyběhl nahoru po schodech. Schody bral po dvou, ale v běhu si ještě stihl přejet rukou po tváři, aby otřel ten páchnoucí hnis. Žádný tam ale neměl.

KAPITOLA 5

Dveře od ložnice se hlasitě zabouchly a pak byl dlouho slyšet křik prostupující celým domem. Když zrovna nebyl slyšet křik, tak to byly nadávky vyděšeného muže, který neví, co se to děje.

Hádám, že tady jsem už hotov. Teď už to zvládne sám.

Malou chvíli jsem ještě naslouchal zvuku toho křiku a pak jsem odešel předními dveřmi. Nechal jsem je otevřené.

Venku už byla skoro úplná tma. Odsud shora bylo vidět, že na náměstí už začala přehlídka masek. Většina dětí už zřejmě měla vykoledováno dost a tak teď stály v maskách pod pódiem a doufaly, že budou vybráni do semifinále soutěže o nejděsivější masku.

Když jsem došel do centra, tak jsem zahlédl skupinku dětí, která zrovna odcházela od domu ozdobeného vydlabanými dýněmi. Jejich nadité košíky se sladkostmi značily, že se koleda letos vážně povedla.

Vyrazil jsem k nim.

„Ty vole, taky máte tolik Snickersek, nebo jenom já?“ Řekl se smíchem chlapec v kostýmu vlkodlaka, který ale vypadal spíš legračně, než děsivě.

„Já tedy nemám ani jednu. Koukej nějakou navalit!“ křikl malý Drákula a začal se hrabat ve vlkodlakově košíku

„Naser si! Ty sou moje!“

„Vole, já tu mám jen blbý gumídky a ani jednu Snickersku. Dej mi aspoň jednu, nebuď kretén“.

„Tak na. A udav se.“

Vlkodlak hodil po Drákulovi Snickersku a ten si ji s úsměve vložil do košíku.

„Hele, za chvíli začne ta přehlídka masek. Jdeme tam,“ zavelel vlkodlak a ostatní se začali mít k odchodu.

Ty nepůjdeš.

„Já nepůjdu,“ řekl jeden chlapec ostatním.

Ty ještě chceš koledovat.

„Já chci ještě koledovat.“

„Na to už ser. Co když ta tvoje maska vyhraje soutěž, takhle o to přijdeš,“ řekl Drákula.

To je ti jedno. Ty chceš ještě koledovat.

„To je mi jedno, kluci. Já chci ještě koledovat,“ říkal dál s vážnou tváří chlapec.

„Tak si běž. Pak přijď k pódiu,“ řekl vlkodlak a s ostatními odběhl koukat na přehlídku.

Chlapec tam chvilku stál jako přimražený.

Jdi do toho domu na kopci nad náměstím. Tam bude hodně sladkostí.

Chlapec se podíval směrem ke kopci a pak s mírným úsměvem vyrazil vpřed a já šel v tichosti vedle něj.

KAPITOLA 6

Frankovo srdce už se pomalu začínalo zklidňovat. V krku ho bolelo od křiku, na čele měl ledový pot a mokrá skvrna na kalhotách začínala pomalu chladnout.

Stál tam, opřený o dveře a jeho rty pořád jen naprázdno mluvily.

Co to kurva.... Co to do hajzlu... a před sebou pořád viděl obličej té věci.

Co budu dělat?! Co budu, kurva, dělat? Ono to tam je, určitě to tam je, já nejsem blázen! Já, sakra, nejsem blázen. Čeká to tam na mě!

S vyděšeným pohledem šel Frank na druhou stranu pokoje. Jeho pomočené kalhoty za sebou nechávaly mokrou stopu na zemi. Frank došel ke své šatní skříni, otevřel ji a začal rukama šmátrat nahoře v poličce. Jeho zrak na chvíli padl na pověšené svršky a všiml si, že jedno ramínko je prázdné. To ramínko, na kterém normálně visí jeho dlouhý černý kabát.

Ono to bylo i tady. Krista boha, ono to bylo v mojí ložnici! Co to má, kurva, co dělat v mojí ložnici!!!

Frankovi začala po tváři stékat slza. Sám nevěděl, jestli to bylo ze strachu nebo ze vzteku. Jeho ruce stále hledaly, teď už se zuřivým nasazením. Konečně jeho pravá ruka uchopila to, co hledal.

Z poličky vytáhl svůj starý Magnum model z roku 1946, který dostal před 30ti lety přímo z výrobní linky. Roztřesenýma rukama zkontroloval bubínek a zjistil, že je nabitý.

Tohle je, do hajzlu, můj dům!!!

Frankovi začalo poněkud cukat v pravém oku a strach a vztek ho celého prolézaly až do morku kostí.

Nechoď dolů, ty idiote, jdi radši spát. Ráno to bude určitě všechno dobrý.

Hovno, bude dobrý!! Nějakej hnus se mi vloupal do domu a já to odsud dostanu!!!

Zůstaň tady, ty blázne. Vždyť máš v sobě skoro deset piv, určitě se ti to jenom zdálo.

Frank ale věděl, že se mu to nezdálo. Byl by schopen odpřísáhnout, že se mu to nezdálo.

Nikam nepůjdu. Zůstanu hezky tady. Hezky tu počkám a ono to odejde. Nikam nepůjdu.

Frank přešel pokoj se zbraní v ruce, vzal za kliku a šel dolů.

KAPITOLA 7

Celý dům vypadal velmi klidně. Frank šel dolů pomalu, zbraň se mu v ruce klepala. Jeden schod po druhém se blížil k tomu zrcadlu.

Nedívej se do něj.

Frank stoupl na poslední schod a když došel k zrcadlu, tak šlápl do malé loužičky své vlastní moči.

Zrcadlo bylo přímo za ním a Frankovy oči se k němu začaly otáčet. Už viděl okraj schodů, po kterých sešel dolů, už viděl i dřevěný rám zrcadla. Srdce mu bilo jako o závod a ruka s pistolí se mu třásla jako blázen. Koutkem oka už zahlédl hladkou lesklou část zrcadla. Zavřel oči a otočil se k němu čelem.

Jedna. Dva. Tři!

Otevřel oči a očekával, že opět uvidí tu odpornou tvář. Pot už mu z obličeje přímo kapal. V odrazu zrcadla nebylo ale nic kromě jeho vyděšeného obličeje a třesoucí se zbraně, kterou na něj mířil.

Kde jsi, ty hajzle?!

Určitě se to někde schovává a čeká na mě.

Frank se otočil zády k zrcadlu a začal divoce mávat zbraní z jedné strany pokoje na druhou. Z tváře mu odlétaly kapičky potu a pravé oko mu cukalo tak, že na něj skoro neviděl.

Kde jsi?!

„Kde, kurva, jsi?!“ zašeptal Frank syčivým tónem a od rtů mu odletěly kapičky slin.

Žádná odpověď. Slyšel jen své srdce, které mu bušilo až v hlavě, slabý vítr venku, jemně vrzající panty u otevřených dveří a....

kroky

...kroky.

Otřel si zpocené čelo třesoucí se rukou a pomalu, ztěžka zamířil ke dveřím. Velké Magnum s dlouhou hlavní měl natažené před sebou.

To jsi ty, ty sráči, že jo?!

Mě nedostaneš!!

Kroky teď už byly slyšet výrazněji. Šustivý zvuk chůze po štěrkové cestičce vystřídalo silné klapání po dřevěné verandě.

Já se tě nebojím. Já ne!

Padej z mýho domu!!

Udělal ten poslední malý krok, který ho dělil od příchodových dveří. Stoupl si přímo vedle nich a natáhl kohoutek svého revolveru. Nikdy v životě se ještě necítil tak vyděšený, ale zároveň tu věc chtěl zabít.

Teď chcípneš!

Uslyšel zavrzání prkna verandy. Toho prkna přímo u dveří.

Frank se s rychlostí a děsem v očích otočil k otevřeným dveřím, uviděl velký rudý *obličej* a zmáčkl spoušť.

Kulka prošla levým okem. Velký koš plný sladkostí dopadl na zem a rozsypal se po verandě. Rudé líčení chlapcovy masky démona se začalo

barvit do tmavějšího odstínu. Krev se mu řinula z místa, kde ještě před vteřinou měl oko, silným proudem. Jeho ústa se usmívala. Byl mrtvý.

Frank padl na kolena. Nepotřeboval moc času, aby si uvědomil, co udělal.

Zabil dítě.

Chtěl začít řvát. Chtěl plakat. Chtěl si rvát vlasy. Nic z toho ale udělat nestihl. Jeho mozek zareagoval až příliš rychle, než aby mu to mohl rozmluvit.

To ne. Znovu už ne.

Frank si vložil hlaveň revolveru do úst a se skelným výrazem v očích zmáčkl spoušť.

KAPITOLA 8

Chvilku jsem se díval na ta bezvládná těla co mi ležela u nohou a pak jsem se otočil a odešel. Tady jsem byl již hotov.

Jsem moc rád za svoje instinkty. Nemyslím, že se mi to někdy u někoho povedlo takhle rychle. Tohle městečko se mi opravdu líbí.

Raději nebudu zahálet. Noc je ještě mladá a podobných domů tu jsou celé tucty.

Boží člověčenství

Do přednáškového sálu se sunula jedna důstojná figura za druhou. Zlatavé jmenovky se houpaly na klíčenkách z pavučinových vláken a světla bylo všude tolik, že se nad hlavami účastníků sráželo do třpytivých vloček, které se snášely zpátky k zemi. Když se celé procesí nahrnulo dovnitř, kovová brána se ztěžka, s patřičným nádechem osudovosti, zavřela.

Zlatý prašan se náhle rozvířil pod bosými chodidly děvčátka. Vypadalo tak na šest let, ale modré oči v sobě schovávaly tisíce roků a byly opatřené leskem, kterým se žádný smrtelník chlubit nemůže. Aspoň ne v bezhorečnatém stavu. Bílé šaty za děvčetem vlály a zlatá jmenovka se komíhala ze strany na stranu. Doběhlo k bráně a drobnými pěstičkami na ni zabušilo. Ani se nepohnula. Jak to tak mívají tyhle tvrdohlavé brány ve zvyku.

Dívenka nešťastně sledovala zlaté kování až kamsi nahoru, kde strop splýval s kupou mračen. Bylo to hodně vysoko, dost vysoko na to, aby v ní ten výjev rozdmýchal beznaděj. Sedla si na paty a dala se do pláče. Po slzách jí na tvářích zůstávaly třpytivé cestičky, které navzdory dívčiným snahám nevysychaly.Něco v její přirozenosti (či spíše nadpřirozenosti) ji káralo, že se chová jako malé dítě, ale tím koneckonců byla, aspoň určitým způsobem. Musela notně popotahovat, takže ruka s kapesníkem, která se jí objevila před obličejem, byla více než vítaná.

Dívka tázavě sledovala rukáv černé košile ke krku, kde visela červená kravata, uvázaná dosti volně, až k obličeji neznámého kolegy. Tvář měl tak obyčejnou, jakou Bůh může mít. Pár rtů ohnutých do zdvořilého úsměvu; nos, který mu asi někdo kdysi zlomil; hnědé vlasy, padající do čela... a pár rudých očí. Dívku vždycky učili, aby se takovým božstvům vyhýbala obloukem. Neznámý si všiml jejího zaváhání a v těch zlověstně zbarvených duhovkách se odrazilo zklamání, které cítil. Ruka s kapesníkem se začala zvolna vzdalovat.

„Děkuji!“ Děvče chmátlo po bílé látkové záchraně, dřív než mohla zmizet z dohledu, a začalo do ní usilovně troubit. Jak si brala kapesník, zdálo se jí, že bohovi některé články prstů chybí, ale rychle stočila pohled jinam, protože zírání je neslušné na všech etážích bytí.

„Nebojte se, za hodinu bude přestávka a zase otevřou.“

„Ale všichni už jsou uvnitř...“ namítla dívka.

Neznámý očividně nepochopil závažnost této situace, neboť optimistic-

ky odvětil: „První přednáška je stejně spíš taková óda na sponzory, takže o nic nepřijdete. Přeji hezký den.“

Neudělal ani dva kroky, když se mu na kotník pověsila celá váha šestileté bohyně.

„Kam jdete?!“ poulila na něj oči.

„No... říkal jsem si, že radši budete sama...“

„SAMA?!“

Hrůza toho pomyšlení z děvčete sálala natolik, že dovzlínala i k srdci rudookého boha a pak k mozku, který konečně pochopil.

„Jdu teď do bufetu, dokud tam není narváno, jestli chcete, můžete jít se...“

„Do bufetu!“

Děvče pádilo, až se za ním v nebeském prachu vytvořila holá cestička. Nezbývalo než ho následovat, že.

Malá bohyně hltala ambróziovou zmrzlinu, zatímco se její společník pokoušel mícháním kávy rozproudit jak kávu, tak vír vzpomínek, aby z nich vypadla ta správná.

„Aiva… Aiva…“

„Smrtelníci mi říkají Xenia, Mitra… Určitě jsi některé z těch jmen slyšel,“ řeklo děvče a pohotovým líznutím zastavilo proud stříbrné zmrzliny, která se po kornoutku plazila k prstům.

Druhému bohovi konečně svitlo.

„Á, jistě, bohyně přátelství a pohostinnosti... Hezká práce.“ Poslední dvě slova podal takovým způsobem, že hezká práce to možná je, ale jeho by to nepochybně štvalo. Aiva se naopak rozzářila.

„No spíš už jen přátelství, o tu pohostinnost se nás tahalo víc a já už toho mám v rezortu dost, tak jsem to přenechala... Teď mi to vypadlo, ale určitě po něm někdo pojmenoval postavu čaroděje a pivo. Není to krásné, být takhle oblíbený?“ Aiva zcela přehlédla pokrčení rameny, které jí mělo stačit jako odpověď, a pokračovala dál. „Vy jste říkal, že se jmenujete Trego? Hm...“

Zamyslela se tak usilovně, že se jí z uší málem začalo kouřit.

„Pochybuji, že jste o mně někdy slyšela.“

„Ale jo, já Vás znám! Já znám každého! Vy se kamarádíte s Algií a tetou zubatou!“ sdělila mu nadšeně malá bohyně.

„Spíš často spolupracujeme,“ namítl střízlivě Trego.

Aiva se pak nadšeně rozšveholila o plejádě svých podřízených a spo-

lupracovníků. Volně pak přešla k přátelům těchto svých pracovních přátel a k přátelům jejich přátel. Rudooký bůh se tak mimo jiné dozvěděl, kdo všechno je příbuzný s kým, kdo jednou kýchl a stvořil Beringovu úžinu a kdo vymyslel univerzálního ptakopyska a který národ se toho hned operativně chytil, navzdory faktu, že toto zvíře nikdy neexistovalo.

Trego ve vhodných chvílích přikyvoval, usmíval se a zvedal obočí, nicméně někde u toho, jak vytunelovali osmý div světa, mu došly síly a už jen nepřítomně hleděl kamsi před sebe a znetvořenou rukou míchal chladnoucí kávu.

Náhle nastalo nápadné ticho.

...

(Ano, asi tak.)

Aiva totiž usilovně chroustala kornoutek a první dvě sousta jí ukázala, že buď přestane hovořit, nebo se udusí. Její společník chytil příležitost za pačesy, či spíše za příčesek.

„Jak je to vlastně dlouho, co jste se reinkarnovala?“

„Šest dní!“ zahuhlala malá bohyně pyšně. Aha, tak proto ještě dětská schránka tak zápolila s nedětskou myslí. Mohutným polknutím se opět bohyně dostala ke slovu. „Proto jsem přijela na tohle školení, abych se zase všechno naučila, jak si získat a udržet vyznavače a tak.“

„IOčka.“

„Cože?“

„Inspirované osoby, tak jim říkáme dneska. Bůh ateismu si to předloni vymohl u modernizační komise.“ Tón, kterým to řekl, jasně vypovídal, co si o nové terminologii myslí. „Uctívači, vyznavači a podobně zní prý příliš podřízeně.“ Trego usrkl z vychladlého hrnku a zašklebil se. Rovnoprávnost dle jeho názoru v tomto bodě už poněkud překračovala meze zákonů světa, ale tak co zmůže jeden bůh proti mašinerii pokroku.

Bohyně přátelství proti této devastující de-deifikaci nic nenamítala, neboť jí to nepřipadalo nepřirozené... Přirozeně.

Něco v Tregově despektu donutilo malou bohyni sestoupit z jejích bohorovných výšin a s vážností se zamyslet, koho má vlastně před sebou.

Rudé oči vždycky patřily strašidelným božstvům, však jsou taky zbarvené od vší té lidské krve, kterou viděly protéct. Takoví bohové jsou tvrdí a krutí, protože jinak by svou práci ani nemohli dělat, a jsou právem obávaní i mezi sobě rovnými. Ale narovinu... ani jedna z těch vlastností z

boha šálkem kávy nijak nevyzařovala. Spíš naopak, Trego energii ze svého okolí nasával tím svým nostalgickým pohledem a netečně pesimistickou vizáží. Jinými slovy před Aivou seděl bůh tak vyhořelý jako skladiště uhlí po požáru.

„Ty asi nemáš moc rád svou práci, co?“

„A divíte se mi?“ zahučel Trego.

„Každý musí dělat, co umí. A kdyby se ve světě neděly špatné věci, ani bychom nevěděli, které jsou ty dobré.“

Dále chtěla poznamenat, že dobro a zlo jsou podle mnohých filozofů čistě relativní pojmy, ale chyběla jí na to slovní zásoba. Co byste taky od šestidenní bytosti čekali.

Bohužel její tvrzení nepadlo na dostatečně úrodnou půdu, aby mohlo vyklíčit.

„Já vím, jak to myslíte, jenže přehnaný optimismus může ve výsledku být krutější, než tvrdá realita. U mých svěřenců to bývá pravidlem. Když vám trhají nehty jeden po druhém, tak se asi sotva utěšujete tím, že si už nikdy neuděláte záděrku.“

Aiva nějak nevěděla, co na tohle říct. Proto vzala za vděk první myšlenkou, která se jí otřela o jazyk, a hbitě ji vypustila: „Ty potřebuješ dovolenou.“

„Dal bych přednost reinkarnaci, jenže moje nová já bývají zpočátku až příliš nadšená a pracovitá, a to se dole nepříjemně odráží. Radši bych se tomu vyhnul.“

Však taky poslední z jeho inkarnací se při druhé světové válce vyřádila a bohužel i po ní. Vůbec ze svojí vlastní historie měl jen noční můry. Nikdy nepochopil, jakou cestou jsou smrtelníci ochotni jít pro špetku informací. Skřipcem a devítiocasou kočkou počínaje a waterboardingem konče. Bůh pravdy by mu to možná vysvětlil, ale co tahle božstva abstraktních pojmů vědí o životě.

Trego se ztratil někde ve svých úvahách a opět na něj i na Aivu dolehlo ticho.

Naštěstí se otevřela těžká brána a z ní se vyhrnul dav zívajících božstev. Zprvu se snažili zachovat jakési dekorum, vzájemně rozprávěli, bodře se smáli a vážně pokyvovali hlavami. Jen tempo jejich chůze se povážlivě stupňovalo a oči se na čím dál tím delší intervaly upínaly k občerstvení. Dvacet metrů od něj ztratili veškerý stud, rozeběhli se, jen aby se jako příboj těl rozbili o bělostný pult. Kdo by taky odolal místnímu ultra latté á la maté.

V prostoru mezi mlčící dvojicí se s cinknutím objevila poloprůhledná obálka, z každého rohu vycházela černá šipka a směřovala ke středu. Trego vztyčil jeden ze svých celistvých prstů a rozkliknul ho. Obálka se rozvinula v dlouhé lejstro, na němž se, psaná neviditelnou klávesnicí, objevovala jednotlivá slova ve formátu Times New Roman. Znaky prosvítaly pergamenem na Aivinu stranu, ale byly převrácené a než dočetla hlavičku, Trego zprávu zavřel, takže se opět stáhla do obálky. Podle zamžouraného výrazu své kolegyně samozřejmě poznal, o co se pokoušela.

„Co je to Integrátor?“ zeptala se bez rozpaků.

„Systém, který rozesílá lidská přání jednotlivým božstvům a výsledky pak slučuje, aby to vypadalo jako činnost jedné entity.“

„Není to zbytečně složité?“

„Tak monoteistická náboženství se bez toho neobejdou.“

„Aha, a co vám z toho Irigátoru píšou?“

„Nic, klasika. Osudí chce, abych ovlivnil výslech. Potřebují, aby se jeden ozbrojený konflikt pohnul z místa, a tak chtějí, aby ten člověk vyklopil všechna vojenská tajemství dřív, než zemře.“

„A co uděláš?“

Trego s odpovědí nespěchal. Zdálo se, že za rudýma očima odehrává takový souboj, jaký se umí odehrávat jen pod taktovkou dilematu. Pár vteřin v nich žhnulo všech sto chutí (včetně umami) žádosti nevyhovět. Osudí se zabývá během světa, jim nic není po tom, co se ozývá ze studených cel.

Aiva zaslechla zvuk svého jména a otočila se. Od pultu se k ní hrnula skupinka božstev, která jí mávala na pozdrav, zástupci rodiny, lásky, věrnosti a domácích mazlíčků.

Trego umlčil kohoutí klání, které se konalo v jeho nitru, a shrábl obálku do kapsy, chovala se jako obyčejný papír, své přízračnosti navzdory.

„Asi bych to měl vyřídit. Ať je to z krku.“

„Přijdeš i příští rok?“

Bůh viditelně zrozpačitěl a tento dojem jen podpořil tím, že se neohrabaně škrábal v týle a pohledem bloudil po zemi. „No nevím, účast je povinná jednou za deset let, tak jsem měl radost, že budu mít chvíli zas pokoj.“

Zvedl zrak a okamžitě se střetl s párem očí štěněčího kalibru. Když se pod nimi roztřásla i drobná brada, poznal, že je ztracen.

„Dobrá, koneckonců budou představovat iToilet a já jsem zvědav, jakou cestou tuhle blbost chtějí smrtelníkům nacpat.“

Aiva se tentokrát rozzářila doopravdy. Vzduch kolem ní opaleskoval

a každá jeho molekula se smála. Dívka mu podala drobnou pravičku, kterou se mu nějak podařilo vzít do své.

„Jsem ráda, že je tu někdo jako ty. Lidem rozumí jen ten, kdo umí být lidský. A v tvém oboru je to potřeba jako v každém jiném, možná i víc," sdělila mu pevným hlasem, podloženým tichou ozvěnou. Pak se opět stala malým děvčetem a škádlivě dodala: „Na tu dovolenou nezapomeň, ať se příště netváříš jako umučení."

Ačkoliv to nebylo úplně míněno jako vtip, Trega něco v té větě upřímně rozesmálo.

Rosmaré

Strach. Neutuchající bolest a obavy z toho, že budu potrestána. Nemizící oblak nejistoty, který mě doprovázel celé dětství, a já nevěděla, zda se hrozící věštba potrestání vyplní dnes, zítra, nebo při troše štěstí až za týden.

Pamatuji si na tyto pocity jakoby to bylo včera, i když už patří do dávné minulosti. Dnes už znám i opačný pocit, přestože v Epirském království není vůbec známý. Ale my s Menylahem víme, že existuje. Nazvali jsme jej láska. Hezky to zní, že? Láska! Je to slovo, které vás provede všemi nesnázemi života a rozptýlí i tu mlhu strachu, která nad vámi v této zemi věčně visí. Samozřejmě že jsme to nikdy nikomu neřekli, je to naše tajemství a neodvažuji se domyslet, co by se bývalo stalo, kdyby se někdo doslechl, že spolu trávíme mnohem více času, než je nám podle zákona vymezeno. Ale my jsme to věděli již od prvního dne, co jsme se uviděli. Ačkoli tento den pro mě nezačínal zrovna mile:

Nervózně jsem se překulila ve své posteli a v první chvíli jsem se polekala, že jsem zaspala. Vypadalo to ale, že venku je ještě tma a hlavně se po mě nikdo nesháněl. Otec by v tento den rozhodně nedopustil, abych zaspala, neboť promeškání zkoušky, která má rozhodnout o mém budoucím životě ženy, by znamenalo označení ‚Odpad‘, čímž by můj život nadobro skončil. A v tuto chvíli to bohužel nemyslím ani v nejmenším obrazně.

Okamžik jsem přemýšlela, jestli bych neměla už pomalinku vstávat a začít se vypravovat, ale vzhledem k únavě a rozlámanému tělu jsem se rozhodla pobýt ještě chviličku v teple a pohodlí svého lože. Zavřela jsem tedy ještě oči.

Opět jsem se s trhnutím probudila, ale situace se nezměnila a v pokoji se nepohnula ani myška.

Když jsem sebou trhla potřetí, usoudila jsem, že se stejně už moc nevyspím a měla bych se věnovat spíše tomu, abych zamaskovala kruhy pod očima, které se nervozitou a probdělou nocí jistě zvýraznily. O tom jsem nepochybovala.

Nahmatala jsem tedy křesadlo, vcelku nemotorně rozžehla svíčku a počkala, dokud se knot pořádně nerozhořel. Teprve potom jsem se odvážila vysunout nohy zpod vyhřáté peřiny. Posadila jsem se na posteli a pohlédla na velké zrcadlo, které stálo na nočním stolku. Byl to nezvyklý

pohled, protože obyčejně tam žádné nestálo, ale do té doby, než se někomu zalíbím, budu se muset každé ráno v tomto zrcadle upravit přesně tak, jak jsem se to učila s ostatními dívkami ve škole. K tomuto účelu byla pod zrcadlem položená malá dřevěná vyřezávaná kazeta. To bylo také nezvyklé vybavení mého pokoje, který za normálních okolností obsahoval pouze postel, noční stolek se svíčkou a křesadlem a šatní skříň plnou oblečení.

Přehodila jsem si přes ramena tlustý pléd a posadila se na posteli tak, abych se viděla v zrcadle. Za svitu svíčky jsem toho sice moc neviděla, ale doufala jsem, že dodržím předpis, podle kterého se svobodné ženy v Epirském království měly líčit. Bezmocně jsem na sebe hleděla do zrcadla a uvažovala, že bych se do toho precizního díla měla pustit až ráno. Co bych ale do té doby měla dělat? Rozhlédla jsem se po svém pokoji a usoudila, že nejlepší zábavou bude připravit se na zkoušku krásy.

Když jsem skončila a byla spokojená se svým dílem, rozhlédla jsem se opět nervózně po pokoji, ale všude kolem bylo stále příšeří a okolí bylo velmi poklidné. Vypadalo to, že ještě celý dům spí. Pohlédla jsem na skříň a rozhodla se obléci. Ale ani to mi nezabralo mnoho času. Uvažovala jsem tedy, jaká část noci může asi být.

Přecházela jsem po pokoji a spíše z rozmaru než úmyslně jsem zkusila otevřít dveře. Bylo otevřeno. To mě velmi zaskočilo a rychle jsem dveře opět zabouchla. Najednou se ve mně vzedmula vlna stresu. Že bych přece jen zaspala? To není možné! Otec by si pro mě přišel klidně osobně!

Třikrát jsem se hluboce nadechla, abych se uklidnila a rozhodla se, co s tím budu dělat. Pomalinku ve mně narůstala zvědavost, která nakonec převládla, tak jsem dveře opět pomalinku otevřela a vykročila na chodbu.

Opatrně jsem za sebou dveře zase zavřela a přešla přes chodbu k arkýřovému oknu, abych se mohla podívat ven na oblohu. Stále byla posetá hvězdami, ale říkala jsem si, že k ránu už zřejmě uběhne kratší čas než od večera doposud.

Hleděla jsem z okna na hvězdy, na ty malé zářivé jiskřičky naděje, a najednou jsem toužila vydat se za nimi. Bylo to vůbec poprvé za celý život, kdy jsem pomyslela na útěk z domu a spontánnost této chvíle, kdy jsem beztak už porušovala zákon, mne dovedla k okamžitému rozhodnutí. Musím pryč! Nad následky svého chování jsem nechtěla uvažovat.

V mžiku jsem stála před oknem, tentokráte již připravená na odchod. Pouze se svým plédem v ruce, po kterém jsem se chtěla spustit na zem, jsem se posadila na okenní římsu s nohama visícíma ven.

Už jsem měla pléd pevně přivázaný k okennímu sloupku, když v tom se vedle mě objevilo silné lano. Zděšením jsem se nemohla ani pohnout a v mysli mi jako na poplach zněla obava, jak vysvětlím, proč nejsem v posteli.

Kdybych měla špetku rozumu, stihla bych ještě utéct zpět do svého pokoje, ale něco ze mě udělalo sochu, takže jsem po chvilce měla možnost pohlédnout do nebezpečně hlubokých očí krásného mladíka.

Jakmile mě spatřil, také ztuhl překvapením, a tak mi s úlevou začalo docházet, že ten neznámý cizinec je na útěku, stejně jako já.

Nepřirozeně dlouho jsme na sebe navzájem hleděli, až mi to začalo být nepříjemné a odvrátila jsem pohled jinam. Jediné, co jsem byla schopna vnímat, bylo moje stále bušící srdce.

Mladík se též nervózně ošil, ale stále visel na laně kousek ode mě. Posunula jsem se po římse dále od něj, protože mi bylo nepříjemné, že mě někdo nachytal při tak hanebné věci, jakou je útěk z domova. Cizinec to ale pochopil úplně opačně a sedl si na místo v okně, které jsem opustila

Nevím, jak dlouho jsme svorně hleděli na hvězdy, aniž by jeden z nás vydal hlásku. Začínala jsem se kupodivu cítit dobře, byla jsem klidná na duchu, ačkoli srdce mi stále bilo jako zvon. A poté, znenadání, v jedné nestřežené chvíli jsme oba vydechli a znovu pohlédli tomu druhému zpříma do očí.

„Ahoj," zašeptal medovým hlasem a mně ten tón zněl jako rajská hudba. Nyní jsem pohledem neuhnula a téměř neslyšně mu odpověděla na pozdrav. V tu chvíli jsem byla chycená do spletité pavučiny citů k neznámému chlapci.

Prohovořili jsme tehdy celý zbytek noci, až do chvíle, kdy bylo nebezpečné, že nás kdokoliv nachytá, a dohodli jsme se, že se setkáme opět příští noc. K tomuto účelu mi daroval svůj paklíč, který prý umí odemknout jakékoliv dveře. Tím jsem se stala přes noc svobodnou.

Druhý den jsem udělala závěrečné zkoušky tak dobře, že do dneška netuším, jak se mi to mohlo povést. A v příštích dnech jsem byla veselá a cítila jsem teplo na duši. Chvílemi jsem dokonce v myšlenkách létala v oblacích nebo jinde na nebi a těšila se na každý večer. Můj otec si však bohužel této nenadálé změny všiml a snažil se mě svými tyranskými sklony opět svázat. Ale já tehdy měla něco víc, něco, co nikdy nemohl přemoci - naději.

Ozvala se ostrá rána. Škubla jsem sebou a rázem jsem slétla ze svých oblačných výšin zpět k jídelnímu stolu, kde jsme právě snídali. Záhy jsem zjistila, že tu ránu způsobila otcova pěst dopadnuvší na masivní dřevěný stůl.

Vzhlédla jsem a upřeně se zahleděla do jeho černých, pichlavých oček. Blesky z nich šlehaly na všechny strany a já rychle pochopila, že jsem udělala chybu. Honem jsem tedy sklopila pohled opět ke své porci.

„Co se na mě tak hloupě ksichtíš, ty zasranej parchante!“ Nebojte, v tu chvíli ještě volil mírná slova. „Budeš se tady na mě jen tak zbůhdarma gebit, ty malá couro? Neboj, já už vím, jak tě zkrotit a přitom se tě zbavit jednou provždy!“

Hlavou mi začaly poletovat představy těch nejhorších mučení končících smrtí a jen těžko jsem odolávala pokušení opět vzhlédnout do otcových očí.

„Konečně jsem pro tebe našel kupce, který si tě vezme, děvko! A to za poměrně slušnou sumičku!“ Nyní se usmíval můj otec a mnul si při tom ruce.

Nevěděla jsem, co si o tom mám myslet, ale ještě než jsem se mohla rozhodnout, zda je to pro mne dobrá nebo špatná zpráva, otec mne poslal do mého pokoje. Měla jsem se pořádně připravit na večer, kdy si mě kupec přijde prohlédnout, aby věděl, zda nekupuje zajíce v pytli. V podstatě to byla jen záminka ke společenské návštěvě a pití vína na cizí účet.

Nyní, když jsem stála sama uprostřed svého pokoje, začala jsem pociťovat lehkou nervozitu. Došla jsem však k závěru, že tím záhadným mužem nemůže být nikdo jiný než Menylah. Kdo by mě taky chtěl? Na trzích o mou maličkost nikdo nikdy moc zájem neprojevoval, a tak jsem celkem oprávněně myslela, že to může být jedině on.

O této možnosti jsme také uvažovali, ale tehdy říkal, že je svázán tím, že drží smutek za svého otce. Evidentně mu smuteční doba po smrti hlavy rodiny skončila.

Nadšeně jsem se vrhla k dřevěné kazetě s líčidly a upravila svůj obličej do podoby, kterou předepisovala etiketa. Pak jsem si vzpomněla na historku toho, jak si jeho otec vybral svou první manželku a Menylahovu matku. Ona tehdy porušila pravidla etikety a vytvořila si v koutku pravého oka téměř nepostřehnutelnou slzičku. Na první pohled člověk nic nepoznal, ale Menylahovu otci přišla v tu chvíli něčím výjimečná, i když přesně nevěděl čím. Zoufale jsem ji toužila napodobit a hlavně se Menylahovi zalíbit, tak jsem si stejnou slzičku udělala také.

Když jsem byla v dostatečné vzdálenosti od zrcadla, vypadalo líčení naprosto předpisově. Přiblížila-li jsem se k zrcadlu na vzdálenost dlaně, slzička se na mé líci pěkně skvěla. Byla jsem se svým dílem velice spokojena a nemohla jsem se dočkat večera.

Bylo pravidlem, že se nevěsta, či lépe řečeno bílé zboží, předvedla až po večeři. Služka mi tedy přinesla do pokoje skromnou večeři, kterou jsem zhltla ve spěchu. Už jsem se opravdu nemohla dočkat, ale zdálo se, že buď můj otec nebo Menylah mé představení stále oddalují a oddalují.

Konečně pro mne přišel poskok a vedl mě dlouhými chodbami do předsálí, kde jsem ještě chvilku posečkala. Nervozita mnou projížděla v pravidelných záchvěvech se sílící intenzitou. Pak se konečně dveře do sálu otevřely a já málem vběhla dovnitř vstříc svému ženichovi.

Pohlédla jsem zpříma do očí muži, který stál vedle otce a v tu chvíli mnou projela horkost a děs. Vždyť to přece nebyl Menylah! Ba co hůř, tohoto muže jsem v životě neviděla a nevěděla jsem, kdo to je a co od něj mohu čekat. V tu chvíli jsem si bohužel pozdě uvědomila, že jsem udělala chybu. Ženě je zakázáno pohlédnout jakémukoliv muži do očí. Rychle jsem je tedy sklopila a doufala, že přítmí přístěnku skrylo mou chybu.

Poněkud zmateně jsem vykročila do světla sálu a doufala, že vše dělám tak, jak se na epirskou ženu sluší. Ale ta zlá, pichlavá očka se mi vryla do paměti a způsobovala mi mrazení v zádech.

Jakmile jsem se přiblížila do předepsané vzdálenosti, neznámý muž se vrhl mým směrem a neurvale mne popadl za bradu. Měla jsem co dělat, abych se mu opět nepodívala do očí. Stačilo mi, že cítím na své tváři jeho pátravý pohled, a cítila jsem přesně, kde se zastavil. Z této vzdálenosti musela být slzička docela dobře viditelná. Chtělo se mi brečet doopravdy.

„ODPAD!“ zahřměl muž přes celou síň a smýkl mnou o zem. Dopadla jsem na kolena a v tu chvíli už se mi po tváři kutálely opravdové slzy velké jako hrachy.

„Jak můžete dovolit, aby se VAŠE dcera nechovala dle etikety!“

„Ale, pane... Vždyť já... měla... zkoušky... výborná...,“ soukal ze sebe otec koktavě.

„Žádná výborná! Beru ji s sebou a bude potrestána podle práva! A vy s ní pane! Nečekejte, že ode mě něco dostanete za tohle smetí!“ Popadl mě surově za ruku a kamsi mě táhl, přes slzy jsem však nevěděla kam. Poslední vzpomínka na můj rodný dům byli pouze přidušené otcovy výkřiky a zvuk tříštícího se nádobí.

Na ulici přese mě někdo hodil hrubý pytel, smýkl mnou na podlahu kočáru a svázal mi nohy. Vzlykala jsem čím dál tím hlasitěji a vyčítala jsem si to, jak jsem mohla být tak pitomá a myslet si, že si pro mne přišel Menylah? Já husa hloupá!

„Nebul, ty děvko! Můžeš si za to sama!“ prohlásil cizí muž a přitom

kopl do mého břicha. Vydala jsem další přidušený vzlyk, ale poté už jsem vzlykala potichu.

„Vlastně bych ti měl poděkovat. Velmi jsi mi to ulehčila a nahrála mému plánu, protože za ženu jsem tě nikdy nechtěl! Ale tvoje mladé masíčko mi určitě vydělá pěknou sumičku peněz!“

Z jeho slov mi trnulo u srdce. Co se mnou bude? Jak to myslel, že moje mladé masíčko mu poslouží? Bála jsem se a ze všech sil jsem myslela na Menylaha. Doufala jsem, že mě nepůjde hledat, aby jej nechytli, stejně jako dostali mě. Oba jsme věděli, že děláme něco zakázaného a já jsem se nechala ukolébat a přestala být dost opatrná na to, jak se chovám. Mohla jsem si za to opravdu sama.

Nevím, jak dlouho jsme jeli, a mám pocit, že jsem se dokonce párkrát propadla i do neklidného spánku. Po tolika za sebou jdoucích nocích, kdy jsem spala nejvýše tři hodiny, se ani nedivím, že jsem dokázala podřimovat i v tak vypjaté situaci.

Pak jsme náhle zastavili, někdo si mě přehodil přes rameno a já byla tak dezorientovaná, že jsem se při každém pohybu lekla. Nakonec jsem tvrdě dopadla nohama na zem a trhnutím ze mě byl sundán pytel, až jsem malinko zavrávorala, ale naštěstí jsem to i přes svázané nohy ustála. I ty pak byly uvolněny jedním rychlým pohybem.

Odvážila jsem se tedy otevřít oči. Stála jsem ve sklepní místnosti, která byla prázdná, až na velký kamenný stůl s železnými okovy, stojící uprostřed. Rozbušilo se mi srdce. Tak tady mě budou mučit? Zabijí mě? Přála jsem si, aby to proběhlo rychle.

Muž s tmavou pletí, který mě zbavil pout, si všiml, kam se dívám, a jízlivě poznamenal: „No, kurvičko, tady si nějakou chvilku poležíš! Alespoň tedy doufám!“ Jeho smích byl ďábelský. Co se mnou asi bude?

„Hej, ty! Víš, co máš dělat,“ pronesl směrem k někomu, kdo nervózně postával za mnou a ještě mi stihl pošeptat: „A já se při tom budu koukat.“ Stáhlo se mi nitro úzkostí a už jsem to nevydržela. Musím se probojovat pryč!

Spíš instinktivně než vědomě jsem udělala krok vzad, pak lehkou kličku okolo snědého muže a poté přímo ke dveřím. Než jsem ale stihla proběhnout ven, chytly mě silné paže a smýkly mnou zpět do sklepení.

„Zdrhat by se nám chtělo, couro! To lorda Milltona velice potěší!“ Lord Millton? To jméno mi něco říkalo. Bylo mi nějak povědomé, ale bohužel jsem si nedokázala vzpomenout proč.

„Tak už ji svlíkni, ty couro!“ Tak snědý muž úkoloval ženu s dlouhý-

mi černými vlasy svázanými do dvou copů, které jsem nyní mohla vidět do tváře. Držela v ruce nůžky a pomalu se přibližovala. Neubránila jsem se zaječení a muž, který mě nyní držel za obě zápěstí, ze sebe vydal brumlavý smích a roztáhl mé paže, co nejvíc to má tělesná stavba dovolovala.

Žena se ke mně přiblížila a začala nůžkami jemně stříhat dekolt. V tu chvilku jsem si vzpomněla na paklíč, který jsem stále nosila u sebe, a jež se mi pohupoval těsně pod ňadry. Z posledních sil jsem se ještě snažila se vzepřít, ale bylo to marné. Určitě jej najdou! Doufala jsem ale, že se nedozvědí, kde jsem jej vzala. Byla jsem odhodlaná mlčet do posledního dechu.

Zavřela jsem tedy oči a vcelku klidně a potichu čekala, co se stane, až bude paklíč objeven. „Tak vidíš, děvko, že umíš být i klidná a poslušná. Taková klisnička se mi opravdu líbí. Možná, že sám požádám lorda Milltona o první noc s tebou."

A v tu chvíli jsem si vzpomněla na to, kdo je lord Millton. Ten nejkrutější a nejoplzlejší městský úředník, jakého jsem kdy poznala. Byl puntičkářský a i sebemenší provinění proti zákonům trestal tím nejvyšším trestem. V té době se tradovalo, že vede pár nevěstinců ve městě, což jsem tehdy pocítila na vlastní kůži. Panna v této branži totiž byla velmi ceněné zboží.

Nevím, jak dlouho jsem ležela zcela nahá na kamenném stole s nohama spoutanýma u sebe a rukama rozpřaženýma, pod sebou jsem měla jen tenké plátno. Nechci vám vyprávět, co všechno jsem v tom sklepení zažila, protože na to nerada vzpomínám. A pak se jednoho dne objevil lord Millton:

Začal nezvykle medovým hlasem: „Tak holubičko… Vypadá to, že bych ti měl spíše říkat zlatá děvko. Našel se pro tebe neočekávaný kupec, který je ochoten si za tebe i připlatit. Chtěl by tě jako svou tajnou hračku, poněvadž další manželku už mít nemůže. Ale tím tě nebudu zatěžovat. Důležité pro mě je, abys předvedla to samý divadýlko, jako když jsme tě sem přivedli, rozumíš? Prý má rád lvice, ze kterých může udělat beránky..." Na chvilku se zamyslel a pak se zachechtal tak, že mu při tom šlehaly z očí plameny. „Rád bych to viděl, ale to se mi bohužel asi nepoštěstí."

Ještě před tím, než odešel, udělal to, co již několik mužů před ním. Ale jelikož jsem byla jeho, nebyl omezen časem a tak jsem byla po chvilce uleptaná jeho bílou tekutinou.

Tolik jsem se snažila nevnímat, co se kolem mě děje, že jsem propásla chvíli, kdy konečně odešel. Žena s těmi kávově černými vlasy mě pak chodívala mýt. Naprosto netečná, jako vždy.

Když skončila, dostala jsem místo večeře jakousi zelenou pilulku. Uvažovala jsem, zda to není náhodou jed, a doufala jsem, že už to konečně budu mít za sebou. Zavřela jsem proto oči a doufala, že brzy zabere a můj život konečně skončí. Mohla jsem se ze své naivity už dávno poučit, ale opět jsem se nechala nachytat, protože pilulka na mě začala působit tak, že mě začala probouzet a nutila mě přemýšlet nad věcmi, které se mi v poslední době staly.

Instinktivně jsem ze sebe začala vydávat ječivé zvuky v marné naději, že by je mohl někdo zaslechnout a vysvobodit mě z této mučírny. Začala jsem se vzpírat proti okovům, ale mé ochablé svaly s nimi sotva něco zmohly.

Když jsem zaslechla vzdálené kroky z chodby, která vedla k mým dveřím, pochopila jsem, že i mé smysly jsou zbystřené. Počala ve mně klíčit naděje na vysvobození. Ovšem do chvíle, než promluvil lord Millton. „Vidíte, pane, takto sebou škube a hází celé dny. Má opravdu výdrž!“

Jde za mnou tedy lord Millton, ale kdo jde s ním? Je to ten kupec, o kterém mluvil? Mé tělo se zoufale snažilo uprchnout z okovů, zatímco má mysl se urputně snažila vymyslet, jak by se vůbec dalo z takové situace dostat, na nic však nepřicházela. Ani tělo se nezdálo být úspěšné ve své snaze.

Pak jsem ale uslyšela cizincovu odpověď a mé tělo rázem ztuhlo. „Dokud neuvidím její bolest na vlastní oči, naše dohoda ještě neplatí, lorde,“ pronesl tichým, ale rázným hlasem, který mi byl tak známý. Jen jsem si hned nemohla vzpomenout, komu patří. Nepomyslela jsem na Menylaha od té doby, co mě svlékli ze šatů. Paklíč tehdy nikdo nenašel. Ani jsem nedokázala uvěřit svému štěstí, že žena jej bez povšimnutí zabalila do zbytků šatů, které bylo nařízeno spálit.

Kroky z chodby ustaly a já ztuhle čekala na to, co se stane.

„Zdá se, že nemá tak dlouhou výdrž, jak jste mi tvrdil,“ pronesl uštěpačně Menylahův hlas.

„Ne, ne, vydržte, pane, jen se nadechuje k dalšímu vřeštění,“ oponoval lord Millton. To, že má můj věznitel evidentně z něčeho nahnáno, ve mně probudilo škodolibou radost, čímž jsem ze sebe vydala další nekontrolovatelný skřek.

Cizinec se zdál být uspokojen, protože se kroky začaly opět přibližovat. Když se otevřely dveře, prudce jsem zvedla hlavu v naději, že je to přeci jen Menylah, kdo si pro mě přišel. Ale s lordem Milltonem do místnosti vstoupil pouze neznámý vousatý muž, který byl jistě starší než můj milovaný.

Oba přikročili ke kamennému stolu a já zděšeně těkala očima z jednoho na druhého. Pak jsem zapíchla oči do těch vousáčových a překvapení opět paralyzovalo mé tělo. Měl Menylahovy oči. On měl jeho oči! Než mi to ale stihlo dojít, vousáč promluvil opět k mému věznitele: „Nezdá se mi tak vzpurná, jak jste mi popisoval, lorde."

„Ale, pane..." Cizinec jej zvednutím ruky umlčel.

„Líbí se mi. Vezmu si ji, ale za tu cenu, co jsem vám nabídl, chci ještě někoho, kdo je jí blízký. Za tu cenu chci, aby někdo, kdo o ni pečuje, trpěl pohledem na to, jak si s ní budu hrát." Způsob, kterým to vyslovil, mi zježil vlasy na zátylku.

„Domluveno!" Vykřikl bez rozmyšlení lord a vyběhl z místnosti, zřejmě aby vše zařídil. Cizinec mi věnoval poslední pohled a v tu chvíli bych přísahala, že se na mě usmál stejně, jako to dělával Menylah. Poté se otočil a také se vydal chodbou zpátky.

Sama jsem nezůstala dlouho. Dva páry snědých rukou mě spoutaly a vměstnaly do stejného pytle, v jakém jsem přijela. V mžiku jsem se ocitla opět na podlážce jakéhosi kočáru a ten se mnou uháněl neznámo kam.

Po chvilce jízdy mě kdosi posadil na sedátko, stáhl mi pytel z hlavy, rozvázal ruce i nohy a snažil se mi obléci šaty. Nešlo mu to ale dobře, protože jsem se křečovitě smotala do klubíčka a odmítala otevřít oči.

„Rosmaré..." Vlídný hlas mě pohladil na srdci. Otevřela jsem oči a z přítmí se na mě díval ten cizí vousatý muž. „To jsem já, Menylah," pronesl pomalu a klidně, sundavajíc si přitom klobouk a vousy. To byla jen maska! Jen převlek, pod kterým se skrýval můj milovaný Menylah.

„Už jsi v bezpečí broučku," pronesla mezitím z druhého koutu kabinky ta černovlasá žena, co o mě pečovala v mém vězení.

Tu noc jsme spolu s Menylahem a paní Ihmé, která se stala mou věrnou přítelkyní a ošetřovatelkou, vyrazili do cizího města, jen s tím, co jsme měli na sobě a pár penízky v kapse.

Prošli jsme tehdy tvrdou zkouškou a nebýt paní Ihmé, která poznala paklíč, který kdysi vyráběl její manžel, ležela bych jistě v nějaké sklepní díře doteď. Nyní, po pěti letech, si docela dobře neuvědomuji, jak jsme vybudovali to, co máme: krásný dům, děti a kousek své pohody a spokojenosti v nepřátelském světě.

A přesto do tohoto poklidu začíná vstupovat chlad a nepřízeň osudu. Sedím ve svém pokoji a koukám na hvězdy, jako už po tolikáté od mého prvního setkání s Menylahem.

„Hvězdy, poraďte mi, jak říci svému milujícímu muži, že brzy zemřu?"

Hanuš Jelínek a Knihovna Jana Drdy

Když se v roce 1997 rozhodla Knihovna Jana Drdy vyhlásit literární soutěž pro mládež, přemýšlelo se, po kom ji pojmenovat. Padala různá jména, tu více tu méně známá. Nakonec volba padla na tehdy trochu pozapomenutého příbramského rodáka, básníka, překladatele a zetě Aloise Jiráska, Hanuše Jelínka. V prvorepublikovém období byl tento absolvent pařížské Sorbonny jedním z nejlepších překladatelů a propagátorů francouzské literatury u nás.

Soutěž tedy dostala jméno „Příbram Hanuše Jelínka“ a po skromných začátcích letos slavíme už jubilejní dvacátý ročník. Několika prvních se zúčastňovalo deset, patnáct soutěžících, vesměs z Příbrami a okolí. Dnes můžeme říci, že počty soutěžících mladých literátů dosahují stovek, a to z celé naší republiky. Jméno Hanuše Jelínka se tak pomalu dostává do podvědomí naší mládeže. A to je jenom dobře.

Můžeme také říci, že se díky našemu „znovuobjevení“ Hanuše Jelínka o něho a jeho dílo začala zajímat také širší příbramská veřejnost. Zdejší spisovatel Josef Fryš zařadil v roce 2008 jeho osudy do knihy o slavných rodácích „Dvanáct osudů čtyř staletí“. A pak přišlo to hlavní. 20. září 2009 byla konečně na jeho rodném domě v Příbrami Na Sebastopolu odhalena pamětní deska za přítomnosti rodinných příslušníků rodiny Jiráskovy, představitelů města a kulturních pracovníků, včetně zástupců naší knihovny. V Galerii Františka Drtikola na příbramském Zámečku byla tentýž den zahájena výstava obrazů a kreseb básníkovy manželky Boženy. Další, kdo objevil krásu Jelínkových veršů byl příbramský vokálně instrumentální soubor dobových nástrojů Chairé v čele s Josefem Krčkem, který nastudoval koncertní program „Zpěvy sladké Francie v překladu Hanuše Jelínka“ jak v češtině, tak ve francouzštině.

Zatím posledním počinem Jelínkova obrození je vydání „Zpěvů sladké Francie“ v elektronické podobě, které vydala - kdo jiný než - naše knihovna…

Příbramský rodák, básník, překladatel a diplomat spatřil světlo světa 3. září 1878 v budově dnešního hostince Sebastopol. Jelínek navštěvoval zdejší obecnou školu a v letech 1888-98 reálné gymnázium, kde měl mj. za spolužáky Karla Tomana, Arne Dvořáka, Karla Sezimu či Lothara Suchého. V roce 1896 nastoupil studia na filozofické fakultě v Praze, kde studoval němčinu, češtinu a francouzštinu. V zimních semestrech studoval jako stipendista na Sorbonně a Collége de France v Paříži. Tam se podrobně seznámil s francouzskou literaturou a hlavně poezií.

Po první světové válce se jako člen zahraniční komise Národního výboru zúčastnil v Paříži mírových jednání. Byl pověřen řízením ČTK ve Francii a díky svým zahraničním stykům pracoval i jako úředník ministerstva zahraničí.

Jeho manželkou byla dcera Aloise Jiráska, Božena, významná česká malířka. Do důchodu odešel v roce 1932 a věnoval se především své literární a překladatelské práci. V posledních letech života téměř oslepl a své memoáry „Zahučaly lesy" musel diktovat. Zemřel 27. dubna 1944 v Praze a byl pohřben na Vyšehradském hřbitově. Na Zdaboři máme ulici Hanuše Jelínka a na jeho rodném domě pamětní desku.

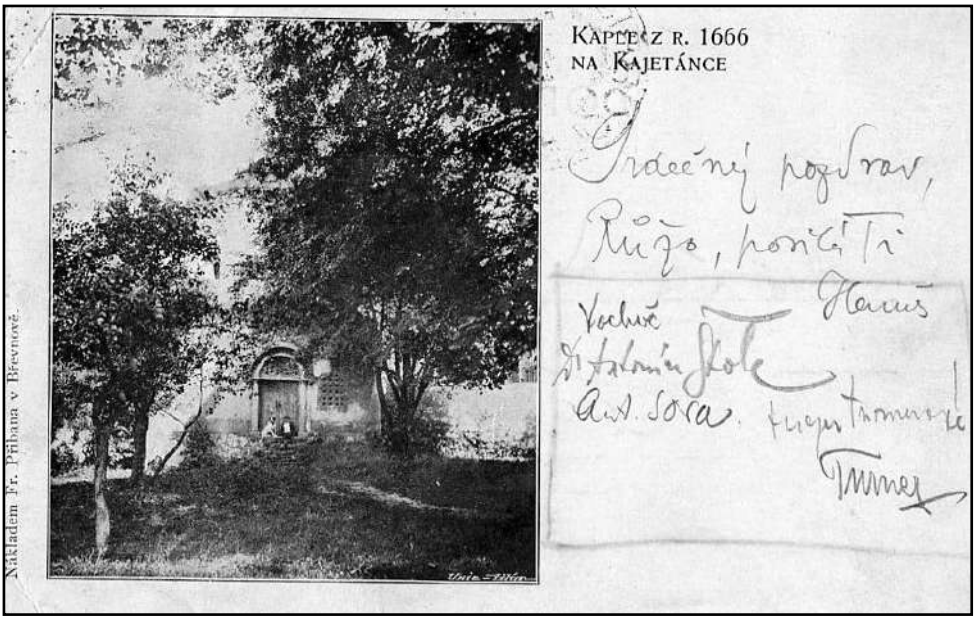

Ukázka rukopisu Hanuše Jelínka. Tuto pohlednici poslal do Příbrami svojí sestře Růženě Teubnerové.

Příbramské náměstí za časů Jelínkova mládí.

Obsah:

Poezie

Eliška Lenochová	8
Milena Blažková	9
Jana Čermáková	10
Eliška Kohlíčková	12
Julie Gurjevová	16
Hana Hromadová	18
Petr Gerneš	21
Karin Kušová	27
Adéla Rozbořilová	31
Monika Fischerová	32
Jaroslav Tomek	37

Próza

Johana Paulová	41
Vojtěch Rikan	43
Jan Rolínek	49
Adam Karas	51
Barbora Jurková	55
Tereza Dobšovičová	63
Aneta Hřebejková	66
Valentýna Koutníková	70
Lukáš Záleský	75
Markéta Šmejkalová	84
Klára „Calimee“ Kymlová	90

V edici „Příbram Hanuše Jelínka“ dosud vyšlo:

Hra na strach /1997/
Vánoce na blátě /1998/
Okamžiky /1999/
Vichřice na sídlišti /2000/
Viktoriánská rodinka /2001/
Zpěv pro hvězdy /2002/
Krokodýl v předsíni /2003/
Podzimní námořník /2004/
Pes se zavřenýma očima /2005/
Jezero uprostřed času /2006/
Můry v bodláčí /2007/
Bublišení /2008/
Oblékla se do moře /2009/
Tančila requiem /2010/
Na vedlejší koleji /2011/
My generation, baby /2012/
Cesta tam a zase zpátky /2013/
Tiché tóny /2014/
Nebevodi /2015/
Bláznivý zloděj nohou /2016/

PŘÍBRAM
800 LET

Bláznivý zloděj nohou

Almanach 20. ročníku literární soutěže
„Příbram Hanuše Jelínka“
Vydala: Knihovna Jana Drdy
(nám. TGM 156, Příbram)
Tel.: + 420 318 626 486; www.kjd.pb.cz
Vytiskl: PBtisk a.s.
(Dělostřelecká 344, Příbram)
Tel.: +420 318 493 711; www.pbtisk.eu
Vydání první.
© Knihovna Jana Drdy, 2016
ISBN 978-80-86937-51-9